Αμερική, το δωμάτιο πανικού | Thomas Frank

του Thomas Frank

μετάφραση: Μιχάλης Κούλουθρος, επιμέλεια: Στέφανος Μπατσής

πρώτη δημοσίευση στη Monde Diplomatique

Εισαγωγικό σημείωμα της Βαβυλωνίας

Ένα σημαντικό πρόβλημα που προέκυψε κατά τη μετάφραση του κειμένου είναι η απόδοση του όρου «liberal», που συναντάται ευρέως στο κείμενο. Στην ευρωπαϊκή του χρήση ο όρος θα σήμαινε «φιλελεύθερος». Ωστόσο, δημιουργείται μία σύγχυση που σχετίζεται με τον τρόπο που χρησιμοποιείται ο όρος αυτός στα συμφραζόμενα της Αμερικής. Στην παρούσα μετάφραση υιοθετούμε την πρόταση του Ν. Μάλλιαρη, ο οποίος κατά τη μετάφραση[1] (και πάλι) ενός κειμένου του Τόμας Φρανκ πρότεινε το «προοδευτικός» διακρίνοντάς τον από το «Προοδευτικός» (με κεφαλαίο Π), που αποδίδει τον αγγλικό όρο «progressive». Για να γίνει κατανοητό τι εννοεί ο Τόμας Φρανκ με τον όρο «liberal», παραθέτουμε εισαγωγικά ένα απόσπασμα από μία πρόσφατη συνέντευξή του στη Le Monde Diplomatique[2]:

«Μένω στην Bethesda του Μέριλαντ, που είναι ένα πολύ ευκατάστατο προάστιο της πόλης της Ουάσινγκτον. Πολλοί λομπίστες ζουν εδώ γύρω, άνθρωποι που έχουν κάνει προχωρημένες σπουδές. Στη γειτονιά μου, πάνω από το 50% των κατοίκων είναι άνθρωποι που έχουν κάνει προχωρημένες σπουδές. Δεν υπάρχει κάποιο πανεπιστήμιο τριγύρω, απλά έτσι είναι η γραφειοκρατική τάξη σε αυτήν τη χώρα. Και [οι κάτοικοι της περιοχής] είναι πλέον σε συντριπτικό ποσοστό Δημοκρατικοί. Δεν ήταν έτσι στο παρελθόν. Παλιότερα ήταν κυρίως Ρεπουμπλικάνοι, αλλά πλέον αυτή η περιοχή είναι συντριπτικά Δημοκρατική. Αν τριγυρίσεις στη γειτονιά, […] έχουν όλοι αυτήν την πολύ διάσημη πινακίδα στην αυλή τους, που απαριθμεί όλους αυτούς τους προοδευτικούς

αγώνες, όλους αυτούς τους αγώνες που αυτοί οι άνθρωποι φαντάζονται ότι είναι δικοί τους αγώνες. Η ιδέα της πινακίδας είναι να απαριθμεί τα πάντα, να είναι συνολική, και γράφει: «Black Lives Matter» και «Women's Rights are Human Rights» («Τα Δικαιώματα των Γυναικών είναι Ανθρώπινα Δικαιώματα») και «Science is Real» («Η Επιστήμη είναι Αληθινή») και «No Human is Illegal» («Κανένας Άνθρωπος δεν είναι Λαθραίος») και κάτι με το νερό, θέλουν το νερό να είναι καθαρό, δεν θυμάμαι τι ακριβώς γράφει. Και κάθε φορά που βλέπω μια από αυτές τις πινακίδες με χτυπάει το γεγονός ότι δεν αναφέρουν την εργασία, δεν αναφέρουν την ανισότητα του εισοδήματος, δεν αναφέρουν τη φορολογία, δεν αναφέρουν τον κατώτατο μισθό. Κι αυτό συμβαίνει σε μία εποχή που οι εργαζόμενοι έχουν χάσει τη γη κάτω απ' τα πόδια τους. Είναι τόσο τρελό, αλλά κάθε φορά που μιλάς με αυτούς τους προοδευτικούς θα αυτοπαρουσιαστούν ως υπερβολικά ριζοσπαστικοί, όταν μιλάνε για συγκεκριμένα θέματα. Όταν, όμως, θα αναφέρεις το ζήτημα της εργασίας, δεν θα ξέρουν για ποιο πράγμα τους μιλάς. Αν τους μιλήσεις για τα σωματεία ή για τους χώρους εργασίας ή οτιδήποτε σχετικό, δεν θα ξέρουν τι τους λες. Δεν ξέρουν ότι αυτό είναι κομμάτι της παράδοσης του να εντάσσεσαι στην αριστερά. Κι αυτή είναι η Αμερική! Εδώ βρισκόμαστε.»

Στο κείμενο έχουν προστεθεί κάποιες επεξηγηματικές υποσημειώσεις, όπου κρίναμε ότι κάτι τέτοιο θα βοηθούσε τον αναγνώστη. Οι υποσημειώσεις αυτές υποδεικνύονται με ΣτΜ (Σημείωση του Μεταφραστή), σε αντίθεση με τις μεταφρασμένες υποσημειώσεις του αρθρογράφου που απλώς παρατίθενται.

Αμερική, το δωμάτιο πανικού

Σ' αυτή, τη χειρότερη χρονιά στη ζωή ολονών, είχα ένα πολύ ευχάριστο καλοκαίρι. Για λόγους οικογενειακής ανάγκης, επέστρεψα τον Ιούλιο στο προαστιακό Κάνσας Σίτι, στο σπίτι που μεγάλωσα – ένα ελαφρά ερειπωμένο σπίτι, σκεπασμένο με φτηνά πισσόχαρτα, που βρίσκεται σε μια γειτονιά με απέραντα πράσινα

γκαζόν και υποβλητικές ψευδο-βαρονικές επαύλεις. Εκεί πέρασα τον μήνα μου διαβάζοντας μυθιστορήματα για τον Β’ Παγκόσμιο Πόλεμο, κάνοντας μικροεπιδιορθώσεις στο ετοιμόρροπο σπιτικό, βλέποντας παλιές ταινίες, πίνοντας κρασί από το Μιζούρι – και πολύ συχνά κατόρθωνα να ξεχάσω ότι στον κόσμο γύρω μου εκτυλισσόταν μια φονική πανδημία και μια πλήρης οικονομική κατάρρευση. Τα πρωινά ο ήλιος θα έλαμπε, τα λουλούδια θα ευωδίαζαν και η κίνηση των αυτοκινήτων θα ήταν αμυδρή έως ανύπαρκτη. Θα ανέβαινα στο ποδήλατό μου και θα διέσχιζα τα σιωπηλά σοκάκια της μάλλον ομορφότερης αμερικανικής πόλης και, αφού είχα ολοκληρώσει την εξάσκησή μου, θα στρεφόμουν προς το Twitter και θα έπιανα την εφημερίδα στο δρομάκι του σπιτιού και…

Μπουμ! Εκεί θα βρισκόντουσαν, όπως και την προηγούμενη μέρα: πανικός, σύγχυση, κατηγορίες και καταγγελίες. Βίντεο με ανθρώπους να ουρλιάζουν στον δρόμο ο ένας στον άλλον, με ανθρώπους να κραδαίνουν όπλα, με ανθρώπους να οδηγούν αυτοκίνητα μέσα σε πλήθη διαδηλωτών, με ανθρώπους να απαγγέλουν αποσπάσματα από τα ιδρυτικά κείμενα του έθνους προσπαθώντας να διατηρήσουν την ψυχική τους υγεία.

Νέα συμπτώματα εκφυλισμού κάθε μέρα και, πάνω απ’ όλα, η ολοένα αυξανόμενη αίσθηση ότι κανείς δεν γνωρίζει πραγματικά τι στο διάολο συμβαίνει.

Δύο ειδήσεις από την *Kansas City Star* της 14ης Ιουλίου του 2020:

– Σε ένα εστιατόριο μπάρμπεκιου κοντά στο οικογενειακό μου σπίτι, ένας άνδρας φέρεται να μπήκε φορώντας ένα ανοιχτό κόκκινο καπελάκι Τραμπ, αλλά όχι την αντι-ιική μάσκα προσώπου. Όταν το παιδί στο ταμείο (το παιδί πληρώνεται 8,50 δολάρια την ώρα, σημειώνει η εφημερίδα) ζήτησε από τον άντρα να καλύψει τη μύτη και το στόμα του, όπως υπαγορεύουν οι τοπικοί κανόνες, ο άντρας ανασήκωσε την μπλούζα του, σαν τον Κλιντ Ίστγουντ σε κάποιο ιταλικό γουέστερν, για να δείξει στο παιδί ότι κουβαλούσε πιστόλι.

— Η κύρια είδηση στο πρωτοσέλιδο της ίδιας μέρας ανακοίνωνε ότι η πολιτεία του Κάνσας βίωνε μία «ανεξέλεγκτη διάδοση» του κορονοϊού, ένα συμπέρασμα στο οποίο έφτασε η *Star* όχι εξετάζοντας διεξοδικά τις αναφορές που έφταναν από τα διάφορα μέρη της πολιτείας, αλλά αντιθέτως κοιτώντας έναν εθνικό επιδημιολογικό χάρτη στο ίντερνετ. Φαίνεται ότι οι αριθμοί της απόμακρης αυθεντίας που χειρίζεται τον συγκεκριμένο χάρτη, είχαν μετακινήσει το Κάνσας από την κόκκινη κατηγορία (κακό) στη σκουροκόκκινη κατηγορία (χειρότερο). Κι αυτό, συμπληρωματικά με μερικές τοπικές λεπτομέρειες, ήταν η είδηση· αυτή ήταν η σοκαριστική επικεφαλίδα για τους δύο εκατομμύρια κατοίκους της ευρύτερης περιοχής του Κάνσας Σίτι. Κάτι κάπου είχε αλλάξει, σε μία επισημοφανή ιστοσελίδα.

Κανείς δεν γνωρίζει πραγματικά τίποτα

Δεν λέω ότι το να φτιάξεις μια είδηση από έναν χάρτη στο ίντερνετ είναι τεμπέλικη δημοσιογραφία· αντιθέτως, είναι συνηθισμένο αυτές τις μέρες στην Αμερική. Οι τοπικές εφημερίδες δεν μπορούν να κοσκινίζουν τις αναφορές ολόκληρης της πολιτείας στην οποία βρίσκονται, επειδή, μιλώντας χονδρικά, δεν έχουν πλέον αρκετούς δημοσιογράφους για να κάνουν μια δουλειά σαν αυτή. Όπως και πολλές αντίστοιχες ειδησεογραφικές επιχειρήσεις στην Αμερική, η *Kansas City Star* πουλιέται από ιδιοκτήτη σε ιδιοκτήτη εδώ και χρόνια. Ο εταιρικός ιδιοκτήτης της κήρυξε χρεωκοπία τον περασμένο Φλεβάρη. Τον Ιούλιο αγοράστηκε από ένα hedge fund,[3] που έχει τη βάση του στο Νιου Τζέρσεϊ.

Σ’ αυτό το σημείο βρισκόμαστε στην Αμερική, εν έτει 2020: κανείς δεν γνωρίζει πλέον τίποτα με σιγουριά κι ο θάνατος των εφημερίδων είναι μόνο η αρχή του προβλήματος. Εξαιτίας των πρωτόγνωρων λοκντάουν σε ολόκληρη τη χώρα, η προσωπική διάδραση με άλλους ανθρώπους έχει γίνει προβληματική· τα δημόσια κτίρια έχουν κλείσει ή έχουν πολύ περιορισμένη πρόσβαση· οι δείκτες ανθρωποκτονιών παρουσιάζουν κατακόρυφη αύξηση τιμής· οι άνθρωποι φοβούνται να πετάξουν· τα σχολεία είναι μόνο διαδικτυακά· οι άνθρωποι ερμηνεύουν σκηνές από

εφιαλτικές καουμπόικες ταινίες· το Fox News θαμπώνει τον ηλικιωμένο πατέρα σου με εικόνες βίαιης αταξίας· κι ο μόνος λόγος που χτυπάει πλέον το παλιομοδίτικο τηλέφωνό του, είναι ώστε μία αυτοματοποιημένη φωνή υπολογιστή να τον απειλήσει με φυλάκιση, εκτός κι αν στείλει αμέσως χιλιάδες δολάρια στον τραπεζικό λογαριασμό του υπολογιστή.

Εν τω μεταξύ, τυφώνες παρατάσσονται για να πλήξουν τη Λουϊζιάνα και υπάρχουν τόσο πολλές πυρκαγιές στην Καλιφόρνια που ο ουρανός είναι πορτοκαλί. Οι πάντες βρίσκονται σε κατάθλιψη. Τα πάντα διαλύονται και δεν υπάρχει κανείς να τα ξαναενώσει. Όταν ήμουν νεότερος, οι ηγέτες αυτής της χώρας φαίνονταν να ειδικεύονται στο να καθησυχάζουν τους πολίτες κατά τη διάρκεια σκοτεινών εποχών, αλλά ο σημερινός ένοικος του Λευκού Οίκου δεν έχει κανένα ενδιαφέρον ως προς αυτό, εκτός από το να ελίσσεται μακριά από κάθε ευθύνη. Εγωπαθής, ανίκανος για ειλικρίνεια, ο Ντόναλντ Τραμπ αντιδρά στην αγωνία του λαού του, όπως ένας άνθρωπος που βλέπει κάποιο τηλεοπτικό πρόγραμμα στο National Geographic για τις θλιβερές ταλαιπωρίες κάποιου μακρινού είδους.

Η καλύτερη σύνοψη του επιστημολογικού αδιεξόδου της Covid-εποχής που διαθέτω, προήλθε από τον δήμαρχο του Κάνσας Σίτι. Όταν η *Star* του ζήτησε να σχολιάσει την αδιαφορία των ομοσπονδιακών εκπροσώπων, που φαίνεται να στάλθηκαν στην πόλη, χωρίς κανείς ωστόσο να τους έχει δει ή ακούσει, είπε «με δυσαρέσκεια»: «Δεν μπορείς να το εξακριβώσεις, επειδή τίποτα δεν μπορεί να εξακριβωθεί.»

Ο φόβος ότι κάτι μεγάλο τελειώνει

Όταν τίποτα δεν μπορεί να εξακριβωθεί, η φαντασία αναλαμβάνει τη δουλειά. Και δεν απαιτείται πολύ φαντασία στην Covid-εποχή, προκειμένου οι φόβοι μας να εκτοξευθούν στη στρατόσφαιρα. Οι Αμερικάνοι αντιμετωπίζουμε το τέλος τους κόσμου, φανταζόμαστε, ή το τέλος του τρόπου ζωής μας ή το τέλος ενός πράγματος μεγάλου και σημαντικού, ενός πράγματος που δεν μπορούμε ακριβώς να ψηλαφίσουμε, αλλά για το οποίο πραγματικά

αναστατωνόμαστε.

Καθώς γράφω αυτά, λειτουργεί τουλάχιστον μία ντουζίνα από αυτά τα συμπλέγματα φόβου. Φόβος γύρω από το τι θα κάνει ένα ολοσχερώς ρεπουμπλικανοποιημένο Ανώτατο Δικαστήριο. Φόβος για αστυνομικούς που δέρνουν και σκοτώνουν, χωρίς να λογοδοτούν. Φόβος για ταραχές στους δρόμους. Φόβος ότι άνθρωποι θα χάσουν τις δουλειές τους, επειδή επέδειξαν ανεπαρκή προοδευτισμό. Φόβος για ανθρώπους που αρνούνται να φορέσουν μάσκες. Φόβος για τις μάσκες τις ίδιες σαν ένα είδος φίμωτρου, σαν μία άρνηση της προσωπικότητάς σου, που επιβάλλεται από κάποια μακρινή εξουσία, για την οποία δεν έχεις ποτέ ακούσει κάτι.

> *Καθώς αυτή είναι μια χρονιά εκλογών, ο Νούμερο Ένα φόβος είναι πολιτικός: ότι η ίδια η αμερικανική δημοκρατία είναι άρρωστη ή ότι ετοιμάζεται να εκπέσει σε δικτατορία.*

Είναι πλέον μία γνώριμη μελωδία, βεβαίως: οι προοδευτικοί προσπαθούν ο ένας να τρομάξει τον άλλο, από τη στιγμή που εξελέγη ο Τραμπ.[4] Εδώ και χρόνια, επιφανείς δημοσιογράφοι και σούπερσταρ των σόσιαλ μίντια αποδοκιμάζουν τον Τραμπ ως Ρώσο πράκτορα και έχουν περιγράψει κάθε του γκάφα ως μέρος της διαβολικής συνομωσίας του ενάντια στη δημοκρατία. Οι συγκρίσεις της θητείας του με το Watergate έχουν γίνει κοινός τόπος από τότε που ορκίστηκε. Ένα πρώην στέλεχος της Γουόλ Στριτ έγινε διάσημο το 2017, επειδή απαρίθμησε τους πολλούς και μικροσκοπικούς τρόπους, με τους οποίους ο ηλίθιος πρόεδρος, υποτίθεται, μας έσερνε προς τον αυταρχισμό· τον επόμενο χρόνο, δύο καθηγητές του Χάρβαρντ μπήκαν στη λίστα των μπεστ-σέλερ με ένα ακαδημαϊκό βιβλίο, ονομαζόμενο *How democracies die* (*Πώς πεθαίνουν οι δημοκρατίες*)[5]. Αυτός ο πρόεδρος, σύμφωνα με την τρομακτική ιστορία που μετέδιδαν τα μίντια εκείνες τις μέρες, δεν σέβεται νόρμες ή παραδόσεις, δεν σέβεται τα μίντια, δεν σέβεται το κατεστημένο της εξωτερικής πολιτικής και ζει μόνο για να κάνει ό,τι του λέει ο Βλαντιμίρ Πούτιν να κάνει.

Οι προοδευτικοί δεν πολυ-μιλάνε για το «Russiagate»[6] πλέον, αλλά στην πραγματικότητα δεν χρειάζεται. Ο πολιτισμικός κανόνας της Covid-εποχής –ότι τα πάντα πρέπει να στραφούν προς την κατεύθυνση του μέγιστου δυνατού πανικού και του κατεπείγοντος– έχει μετατρέψει αυτούς τους παλιούς φόβους σε έναν τυφώνα αγωνίας, που μοιάζει να κερδίζει σε δύναμη όσο πιο κοντά φτάνουμε στην ημέρα των εκλογών. «Φοβάμαι πως είμαστε μάρτυρες του τέλους της αμερικάνικης δημοκρατίας» γράφει μία πρόσφατη επικεφαλίδα στους *New York Times*. Ένα δοκίμιο που διαδίδεται ανάμεσα στους προοδευτικούς φίλους μου έχει τον τίτλο «Δεν ξέρουμε πώς να σας προειδοποιήσουμε πιο έντονα. Η Αμερική πεθαίνει»[7]. Το κεντρικό θέμα του εξωφύλλου, αυτή τη στιγμή, στο περιοδικό *The Atlantic* συγκρίνει τις ερχόμενες εκλογές με την 11η Σεπτεμβρίου: όλοι οι ειδικοί επί των πολιτικών μπορούν να δουν ότι έρχεται μία καταστροφή –ότι ο Τραμπ θα προσπαθήσει να ξεσηκώσει δυσπιστία γύρω από τα αποτελέσματα– αλλά κανείς δεν ξέρει τι να κάνει για αυτό. Αντίστοιχες προειδοποιήσεις για κάποια επικείμενη πολιτική καταστροφή -συμπεριλαμβανομένης και μίας που γράφτηκε από συνταξιοδοτημένους αξιωματούχους του Στρατού– φτάνουν σε εμάς μέσω των σόσιαλ μίντια, κυριολεκτικά κάθε μέρα.

Αυτό που κάνει τούτη τη στιγμή συναρπαστική, όπως και τρομακτική, είναι ότι οι υποστηρικτές του Τραμπ ισχυρίζονται πως τρέμουν απ’ τον ίδιο ακριβώς φόβο. Ένα πραξικόπημα έρχεται όντως, λένε, μόνο που αυτοί που το σχεδιάζουν είναι οι προοδευτικοί της διοικητικής και μιντιακής ελίτ. Το ειρωνικό είναι ότι η δεξιά αντλεί τον φόβο της για την επικείμενη αριστερή κατάληψη της εξουσίας… από το κλαψούρισμα των προοδευτικών γύρω από κάποια δεξιά κατάληψη της εξουσίας! Η έρευνα για το Russiagate, επιχειρηματολογούν, ήταν στην πραγματικότητα μία απόπειρα πραξικοπήματος, καθοδηγούμενη από «συνωμότες εναντίον του Τραμπ, μέσα σε όλη την ομοσπονδιακή κυβέρνηση και στον Τύπο», όπως γράφει ένα δημοφιλές βιβλίο του 2019. Κι όλοι αυτοί οι σημερινοί φόβοι για μία τραμπική επίθεση στη δημοκρατία, επιχειρηματολογούν, είναι απλά αποδείξεις των σχεδίων που έχουν οι ίδιοι οι Δημοκρατικοί να

επιτεθούν σε μία δημοκρατία, που τυχαίνει απλά να αγαπάει τον Τραμπ – ένα ψευδές πρόσχημα, που χτίζεται ώστε να μπορεί να ληφθεί δράση στο μέλλον. Οι προοδευτικοί, συνεχίζει αυτό το επιχείρημα, πετάνε υπονοούμενα για τη συνομωσία τους τώρα, «ώστε όταν συμβεί να μην σκεφτείς πως ήταν συνομωσία»,[8] μια υπερ-ευφυής διπλή πιρουέτα της λογικής, που εκτελείται για τους αναγνώστες του Michael Anton, ενός πρώην αξιωματούχου της κυβέρνησης Τραμπ, ο οποίος έγινε διάσημος το 2016, επειδή σύγκρινε τις εκλογές εκείνης της χρονιάς με μια ανταρσία επιβατών σ' ένα επιβατικό αεροπλάνο που έχει χτυπηθεί από αεροπειρατεία.[9]

Καλλιστεία του πανικού

Η επιδημία του Covid ανάγκασε και τους Δημοκρατικούς και τους Ρεπουμπλικάνους να ακυρώσουν τα πρόσωπο-με-πρόσωπο συνέδριά τους, που υπό φυσιολογικές συνθήκες αποτελούν το αποκορύφωμα της πολιτικής χρονιάς, και να τα αντικαταστήσουν με δύο μετά

βίας παρακολουθήσιμα τηλεοπτικά θεάματα – στην ουσία, με τέσσερις νύχτες προχειροφτιαγμένων σόλο ερμηνειών από τις διασημότητες του κάθε κόμματος. Από κάποιες πλευρές, τα δύο θεάματα ήταν αρκετά διαφορετικά μεταξύ τους – οι Ρεπουμπλικάνοι φωνάζανε και γρυλίζανε, οι Δημοκρατικοί έδιναν παραπάνω έμφαση στην εθνοτική πολυπολιτισμικότητα και την ηθική αρετή των ηγετών τους. Αλλά, αν τις εξετάσουμε υπό το ευρύτερο δυνατό αισθητήριο, αυτά τα συνέδρια της Covid-εποχής ήταν πολύ παρόμοια. Και τα δύο ήταν καλλιστεία του πανικού, που ενθάρρυναν τους τηλεθεατές να πιστέψουν το απολύτως χειρότερο για τους αντιπάλους τους κι επίσης να ελπίζουν ότι η ατάραχη και νηφάλια κανονικότητα ίσως επιστρέψει, αν και μόνο ο σωστός υποψήφιος επικρατήσει τον Νοέμβρη.

Για τους Δημοκρατικούς, το κομμάτι του πανικού ερχόταν εύκολα. Χρειάζονταν απλά να επαναλάβουν αυτά που τα κυρίαρχα μίντια λένε εδώ και τέσσερα χρόνια: ότι ο Ντόναλντ Τραμπ είναι μια απειλή για την κυβερνητική μας παράδοση· ότι έχει μια αδυναμία στους μισαλλόδοξους· ότι έκανε μαντάρα την αντίδραση του έθνους απέναντι στην πανδημία· ότι είναι καταφανώς ανίκανος· ότι έχει καλύψει με ένα πέπλο δυσπιστίας την εκλογική διαδικασία, με όλους τους πιθανούς τρόπους. Αυτό ήταν ιδιαίτερα εύκολο για τους Δημοκρατικούς, επειδή καθεμιά από αυτές τις κατηγορίες ήταν λίγο-πολύ ακριβής.

Η Tammy Duckworth, μία Δημοκρατική γερουσιάστρια από το Ιλινόις, αποκάλεσε τον Τραμπ έναν "coward in chief"[10], που έχει απογοητεύσει τους στρατιώτες των ΗΠΑ με τον ανεπαρκή «γερακισμό»[11] του απέναντι στη Ρωσία. Η ποπ τραγουδίστρια Μπίλι Άιλις (Billie Eilish) ανακοίνωσε ότι «ο Ντόναλντ Τραμπ καταστρέφει τη χώρα μας και όλα εκείνα, για τα οποία νοιαζόμαστε». Ο Άντριου Κουόμο, κυβερνήτης της πολιτείας της Νέας Υόρκης, επαναλαμβάνοντας τον πολύ γνωστό του ρόλο ως προσωποποίηση της διοικητικής αξιοσύνης,[12] υπονόησε ότι ο Τραμπισμός ο ίδιος είναι κάποιου είδους ιός.

Ο πρώην πρόεδρος Μπαράκ Ομπάμα ήταν καθηγητικός και νηφάλιος, καθώς συνόψιζε τους κινδύνους του Τραμπισμού. Παραδέχτηκε πως

περίμενε ότι ο τηλε-δισεκατομμυριούχος θα κατόρθωνε να ανταπεξέλθει στις απαιτήσεις του επαγγέλματος του ύπατου εκτελεστικού άρχοντα, από τη στιγμή που ο Ομπάμα θα του παρέδιδε τη σκυτάλη. «Αλλά ποτέ δεν το έκανε», ανήγγειλε ο Ομπάμα. Ο Τραμπ «δεν έχει δείξει κανένα ενδιαφέρον να κάνει τη δουλειά που απαιτείται. Κανένα ενδιαφέρον να βρει κοινό έδαφος… κανένα ενδιαφέρον να μεταχειριστεί την προεδρία ως οτιδήποτε άλλο από ένα ριάλιτι, που μπορεί να χρησιμοποιήσει, ώστε να πάρει την προσοχή που λαχταράει». Ο Ομπάμα προχώρησε αποδίδοντας στον Τραμπ την ευθύνη για ολόκληρο τον φόρο αίματος του κορονοϊού, όπως επίσης και για την καταστροφή της «περήφανης διεθνούς φήμης» μας, ό,τι κι αν μπορεί να είναι αυτό. Απευθυνόμενος στις δεδηλωμένες ανησυχίες των Ρεπουμπλικάνων για την ακεραιότητα των εκλογικών αποτελεσμάτων, ο Ομπάμα ενίσχυσε τη διπλή πιρουέτα της δεξιάς με μία τριπλή: «Έτσι συρρικνώνεται μία δημοκρατία», απήγγειλε ο Ομπάμα, «Μέχρι που δεν είναι καθόλου δημοκρατία.»

Τι καλό φίλο που έχουμε βρει στο πρόσωπο του Τζο Μπάιντεν: αυτή ήταν η έτερη κεντρική ιδέα που ξεχώρισε στο συνέδριο. Ο Ομπάμα αποκάλεσε των πρώην αντιπρόεδρό του «αδελφό». Ο Μπέρνι Σάντερς χρησιμοποίησε τις λέξεις, «συμπονετικός… ειλικρινής… ευπρεπής». Ελάχιστη συζήτηση έγινε για τη μακρά καριέρα του Μπάιντεν στην Ουάσινγκτον, εν μέρει επειδή το πραγματικό ιστορικό του Μπάιντεν όσον αφορά το εμπόριο και την εγκληματικότητα[13] θα έκανε τους ψηφοφόρους να χτυπιούνται από αηδία, αλλά επίσης και επειδή στην Covid-εποχή όλες οι αντιπαραθέσεις πρέπει εν τέλει να καταλήγουν στο καλό εναντίον του κακού. Ή, όπως το έθεσε ο ίδιος ο Μπάιντεν, στον αγώνα του φωτός να «ξεπεράσει αυτήν την εποχή του σκότους στην Αμερική».

«Όλες οι εκλογές είναι σημαντικές», είπε ο Μπάιντεν στους θεατές με τον αξιολάτρευτο ατσούμπαλο τρόπο του. «Αλλά το ξέρουμε βαθιά στα κόκκαλά μας ότι οι συγκεκριμένες θα έχουν περισσότερες συνέπειες». Αυτές «θα καθορίσουν πώς θα μοιάζει η Αμερική για ένα μακρύ, μακρύ διάστημα. Ο χαρακτήρας μας είναι στην κάλπη, η συμπόνια είναι στην κάλπη, η ευπρέπεια, η

επιστήμη, η δημοκρατία, όλα είναι στην κάλπη». Ο πρώην αντιπρόεδρος πραγματοποίησε και μια σύντομη κατάδυση στο βασίλειο των αληθινών γεγονότων: κατά τη διάρκεια της πανδημίας, η Αμερική παρουσίασε «με διαφορά τη χειρότερη απόδοση από κάθε άλλο έθνος στη γη». Αλλά, συνολικά, προσπάθησε να διατηρήσει τα πράγματα σε μια πνευματική πτήση, σε έναν τόπο όπου αφηρημένες έννοιες έδιναν μνημειώδεις μάχες: «Είθε η ιστορία να μπορέσει να πει ότι το τέλος αυτού του κεφαλαίου του Αμερικανικού σκοταδιού ξεκίνησε εδώ απόψε, καθώς η αγάπη και η ελπίδα και το φως μπαίνουν στη μάχη για την ψυχή του έθνους».

Που πήγε ο λόγος περί ανισότητας;

Σε περασμένες δεκαετίες, τα συνέδρια των Δημοκρατικών είχαν μία πολύ προβλέψιμη κεντρική ιδέα: αυτό είναι το κόμμα της μεσαίας τάξης, εκείνοι που μεριμνούν για τα οικονομικά σας συμφέροντα και διασφαλίζουν ότι οι ισχυροί θα παίζουν σύμφωνα με τους κανόνες. Καθώς τα χρόνια περνούσαν, το μήνυμα συμμορφωνόταν όλο και λιγότερο με την πραγματικότητα, αλλά αυτή ήταν η ιστορική εικόνα και σφραγίδα του κόμματος, κι έδιναν τη δέουσα προσοχή ώστε να σας το υπενθυμίσουν.

Όχι αυτή τη φορά. Ναι, υπήρξαν αναφορές από δω κι από εκεί στους ανθρώπους που υποφέρουν μέσα στον κατήφορο που δημιούργησε η πανδημία του Τραμπ. Αλλά σε γενικές γραμμές, δεν δόθηκε έμφαση στο μοτίβο της μεσαίας τάξης αυτή τη φορά. Για κάποιον που έχει περάσει τη ζωή του γράφοντας για τις επιχειρήσεις και την εργασία και την απορρύθμιση και την ανισότητα –για τις τάξεις– ήταν λίγο αποπροσανατολιστικό. Τι συνέβη σε όλα εκείνα τα πράγματα που με ενδιέφεραν; Που ήταν οι Δημοκρατικοί που συνήθιζαν να μιλάνε τόσο πειστικά για την ανισότητα; Που πήγε αυτή η ιδέα μέσα στην Covid-εποχή;

> *Ένα από τα μέρη που πήγε, ήταν το συνέδριο των Ρεπουμπλικάνων, που διενεργήθηκε την επόμενη εβδομάδα.*

Πράγματι, η κάποτε κεντρική ιδέα των Δημοκρατικών αναφέρθηκε

στην πρώτη-πρώτη ομιλία της πρώτης-πρώτης βραδιάς. Αμέσως μετά τον Όρκο στη Σημαία (Pledge of Allegiance), τη σκηνή κατέλαβε ο νεαρός Charlie Kirk, ιδρυτής μιας ομάδας του κολεγίου που καταγγέλλει αριστερούς καθηγητές, που μας παρότρυναν να στρατολογηθούμε στον ταξικό πόλεμο. «Εδώ και δεκαετίες, οι ηγέτες της κυρίαρχης τάξης και στα δύο κόμματα ξεπούλησαν το μέλλον μας», είπε στους θεατές. «Στην Κίνα. Σε απρόσωπες επιχειρήσεις. Σε αυτο-εξυπηρετούμενους λομπίστες». (Ναι, ένας Ρεπουμπλικάνος αποδοκίμασε τις επιχειρήσεις και τους λομπίστες.) «Το έκαναν για να διατηρήσουν τη δική τους δύναμη. Και για να πλουτίσουν εαυτούς. Και την ίδια στιγμή έστηναν το σύστημα για να κρατήσουν κάτω τους καλούς, αξιοπρεπείς πατριώτες της μεσαίας τάξης, που αγωνίζονται να χτίσουν μία οικογένεια και να αναζητήσουν μία ζωή με αξιοπρέπεια».

Στη συνέχεια, ο επόμενος ομιλητής επιτέθηκε στα σωματεία των δασκάλων.

Ο πανικός είναι η αισθησιακή, στενάχωρη μελωδία τρόμου, που όλοι θέλουν να διεκδικήσουν φέτος για τον εαυτό τους. Κι ενώ οι Δημοκρατικοί προειδοποιούσαν για τον συστημικό ρατσισμό και τον κίνδυνο που έθετε ο Τραμπ προς τους δημοκρατικούς θεσμούς, αντιμετώπισαν την απελπιστική υπεροπλία των αντιπάλων τους στον διαγωνισμό του πανικού. Οι Ρεπουμπλικάνοι είναι μαιτρ του ο-κόσμος-έχει-γυρίσει-ανάποδα εφιάλτη. Και επωφελήθηκαν από την περιρρέουσα αγωνία του 2020, όπως ο Βλαντιμίρ Χόροβιτς πάνω σε κάποιο πιάνο Steinway. Δώστε την εξουσία πίσω σ’ αυτούς τους προοδευτικούς, συνέχισαν προειδοποιητικά, και δεν θα λάβετε απλώς μία απειλή προς τη δημοκρατία, αλλά και *το τέλος του ίδιου του πολιτισμού*. Θα λάβετε ταραχές, σαν τις ευάριθμες βίαιες διαμαρτυρίες που ξέσπασαν κατά τη διάρκεια του καλοκαιριού. Η περιουσία θα καταστραφεί. Αγάλματα θα γκρεμιστούν. Τα εύπορα προάστια θα καταργηθούν νομοθετικά (μια κλασική ρατσιστική πομφόλυγα). Και τίποτα δεν θα μεταδίδεται δίκαια, επειδή τα ειδησεογραφικά μίντια, όπως και οι κάθε λογής ειδικοί, έχουν υπνωτιστεί απολύτως από την οδυρόμενη κραυγή του αναίσθητου, άναρχου προοδευτισμού.

– Ανάλογα, ο Jim Jordan (ένας Ομοσπονδιακός Βουλευτής από το Οχάιο): «Κοιτάξτε τι συμβαίνει στις αμερικάνικες πόλεις»· «έγκλημα, βία και κυριαρχία του όχλου»· «οι Δημοκρατικοί δεν θα σας αφήσουν να πάτε στη δουλειά σας, αλλά θα σας αφήσουν να κάνετε μπάχαλα.»

– Ανάλογα, ο Mark και η Patty McClosky (ένα εύπορο ζευγάρι από το Σεντ Λούις του Μιζούρι, που έγινε διάσημο επειδή σημάδεψε με όπλα διαδηλωτές): «θέλουν να καταργήσουν ολοσχερώς τα προάστια»· «η οικογένειά σας δεν θα είναι ασφαλής στην Αμερική των ριζοσπαστών Δημοκρατικών»· «ο όχλος, που ξεχύθηκε από τους συμμάχους του στα μίντια, θα προσπαθήσει να σας καταστρέψει.»

– Ανάλογα, η Kimberly Guilfoyle (τηλεοπτική περσόνα και οικεία της οικογένειας Τραμπ, που βρυχήθηκε σαν να μιλούσε σε κάποιο κατάμεστο στάδιο, αντί για ένα άδειο δωμάτιο, κάπου στην πόλη της Ουάσινγκτον): «αυτές οι εκλογές είναι μία μάχη για την ψυχή της Αμερικής»· «θέλουν να καταστρέψουν αυτήν τη χώρα και καθετί, για το οποίο έχουμε πολεμήσει και το οποίο αγαπάμε»· «Αμερική! Διακυβεύονται τα πάντα!»

– Και ανάλογα ο Ντόναλντ Τραμπ τζούνιορ: «Στο παρελθόν, και τα δύο κόμματα πίστευαν στην καλοσύνη της Αμερικής. Αυτήν τη φορά, το άλλο κόμμα επιτίθεται στις ίδιες τις αρχές, πάνω στις οποίες θεσπίστηκε το έθνος μας. Στην ελευθερία της σκέψης. Στην ελευθερία της έκφρασης. Στην ελευθερία της θρησκείας. Στην έννομη τάξη.»

Κι αυτή ήταν μόνο η πρώτη μέρα του συνεδρίου των Ρεπουμπλικάνων, αναγνώστη μου. Άλλα απογεύματα ήταν αφιερωμένα στην κατασκευή μίας παράλληλης πραγματικότητας, εντός της οποίας ο Τραμπ ήταν αθώος σε όλες τις κατηγορίες. Τα είχε πάει τόσο καλά, όσο θα μπορούσε κι ο οποιοσδήποτε με τον Covid, είπαν οι Ρεπουμπλικάνοι. Κατηγόρησαν την Κίνα για την πανδημία, επέμειναν ότι η οικονομική ανάκαμψη βρίσκεται στο επόμενο στενό και διαβεβαίωσαν ότι ο Τραμπ δεν είναι ρατσιστής, μια αποστολή που ανέλαβε να φέρει εις πέρας μια ακολουθία μαύρων επαγγελματιών αθλητών. Δεν χρειάζεται να το

πούμε, αυτές οι παρεμβάσεις δεν ήταν ούτε κατά προσέγγιση τόσο επιτυχημένες, όσο ο παρατεταμένος παιάνας του κόμματος στον πανικό.

«Ο πρόεδρος του λαού»

Για να καταλάβεις πραγματικά τις φετινές εκλογές, ωστόσο, πρέπει πρώτα να καταλάβεις τον τρόπο με τον οποίο τα κυρίαρχα μίντια σ' αυτή τη χώρα ξέχεζαν τον Ντόναλντ Τραμπ εδώ και τέσσερα χρόνια. Η *Washington Post* δημοσιεύει τακτικά τρία ή τέσσερα άρθρα γνώμης την ημέρα θάβοντάς τον με τους σκληρότερους δυνατούς όρους· ειδησεογραφικά κείμενα σε έγκριτα μέσα χαρακτήριζαν τις δηλώσεις του ως αναληθείς ή και ως ξεκάθαρα ψεύδη. Ο σκοπός ήταν, προφανώς, να καταστραφεί η δημοτικότητα του Τραμπ στο κοινό, αλλά είχε και το ειρωνικό αποτέλεσμα να θέσει αρκετά χαμηλά τον πήχη για τον ίδιο τον Τραμπ. Έχουμε εδώ έναν τύπο, που οι Αμερικάνοι ακούνε, μέρα-μπαίνει μέρα-βγαίνει, να χαρακτηρίζεται ως ανθρώπινο σκουλήκι,

ως άνδρας χωρίς αρετές, ως άθλιος της χαμηλότερης κλίμακας, ίσως ακόμα και προδότης. *Τι θα συνέβαινε, όμως, αν οι Ρεπουμπλικάνοι μπορούσαν να κομίσουν αποδείξεις ότι είναι στην πραγματικότητα ένας καλός άνθρωπος, ένας άνθρωπος που νοιάζεται;*

Το δισεκατομμυρίων βολτ ταρακούνημα γνωστικής ασυμφωνίας που κάτι τέτοιο θα προκαλούσε στην παρεγκεφαλίτιδα του έθνους, πρέπει να έμοιαζε σαν επαρκές αντιστάθμισμα, ώστε να καθιστά μια τέτοια απόπειρα άξια να δοκιμαστεί. Κι αυτό εξηγεί τη μία και μοναδική στιγμή αδιαμφισβήτητου θριάμβου στο συνέδριο των Ρεπουμπλικάνων: το μεγάλο φινάλε, όταν η μακρά ακολουθία των βαρετών λέξεων που εκφωνούνταν από ανιαρούς ομιλητές σε ένα άδειο δωμάτιο, έδωσε ξαφνικά τη θέση της σε ένα βίντεο της Ιβάνκα Τραμπ, της κομψής κόρης του προέδρου, η οποία περπατούσε αποφασιστικά βγαίνοντας από τον Λευκό Οίκο ανάμεσα σε σειρές από αμερικάνικες σημαίες, καθώς αποθεώνονταν από ένα πραγματικό, ζωντανό και χωρίς μάσκες κοινό – μία σοκαριστική χειρονομία περιφρόνησης του Covid.

Καθώς ένα απαλό αεράκι ανέμισε τα υπέροχα μαλλιά της κληρονόμου, η Ιβάνκα βημάτισε προς ένα μικρόφωνο που είχε στηθεί στα νότια γρασίδια του Λευκού Οίκου και μας έμπασε σε μια παράλληλη πραγματικότητα, όπου ο Ντόναλντ Τραμπ –ο «πρόεδρος του λαού», ο «υπερασπιστής των Αμερικάνων εργατών», η «φωνή των ξεχασμένων αντρών και γυναικών αυτής της χώρας»– ήταν ένας καλός τύπος και όλοι οι υπόλοιποι στα μίντια και στην πολιτική ήταν οι μαλάκες, οι ψεύτες, οι άθλιοι[14]. Τα εγγόνια του, μας είπε, αγαπάνε πολύ τον πρόεδρο παππού τους. Τον αγαπάνε επίσης «οι στωικοί χειριστές μηχανών και οι μεταλλεργάτες», που δακρύζουν όταν τον συναντούν. Έχει «μια βαθιά συμπόνια για εκείνους που έχουν αντιμετωπίσει την αδικία», ειδικά τους φυλακισμένους[15]. Θα κάνει το οτιδήποτε, μας είπε, για τους γαλακτοπαραγωγούς αγρότες του Γουϊσκόνσιν. Και φανταστείτε απλά πόσο άσχημα ένιωσε, όταν χρειάστηκε να θυσιάσει «την πιο ισχυρή, την πιο συμπεριληπτική οικονομία που έχουμε ζήσει… και να την κλείσει, προκειμένου να σώσει τις

ζωές των Αμερικάνων».

Τότε, ο Ντόναλντ Τραμπ ο ίδιος ανέβηκε στο βήμα και, αφού αποδέχτηκε το χρίσμα από το κόμμα του και διαβεβαίωσε τους θεατές ότι ένιωθε φυσιολογικά ανθρώπινα συναισθήματα, αντέστρεψε τη μανιχαϊστική εικονογραφία του Τζο Μπάιντεν: «Η Αμερική δεν είναι μια χώρα καλυμμένη απ' το σκοτάδι· η Αμερική είναι ο πυρσός που φωτίζει ολόκληρο τον κόσμο». Ο ίδιος ο Μπάιντεν, συνέχισε ο Τραμπ, ήταν ακριβώς αυτό που ο ίδιος ο Τραμπ κατηγορείται ότι είναι: ένας απατεώνας που έχει εξαπατήσει την εργατική τάξη. Αυτός «πήρε τις δωρεές εργατών, τους έδωσε αγκαλιές, ακόμα και φιλιά» –αυτό είναι μια αναφορά στην ευρέως γνωστή συνήθεια του Μπάιντεν να επιδεικνύει ανεπιθύμητη τρυφερότητα προς τις γυναίκες του ακροατηρίου του– «και τους είπε πως ένιωθε τον πόνο τους και μετά πέταξε πίσω στην Ουάσινγκτον και ψήφισε ώστε να σταλθούν οι δουλειές μας στην Κίνα και σε διάφορες άλλες μακρινές χώρες», επιτέθηκε ο πρόεδρος. *Όλα όσα νόμιζες πως ήξερες ήταν λάθος.*

Και η «πολιτική τάξη» της χώρας; Είναι καθάρματα μέχρι τον τελευταίο. «Οι άνθρωποι του κλειστού κυκλώματος της Ουάσινγκτον», (παρίστανε ότι) αφηγούνταν ο Τραμπ, «με παρακαλούσαν να αφήσω την Κίνα να συνεχίσει να κλέβει τις δουλειές μας, γδύνοντας και ληστεύοντας στην ψύχρα τη χώρα μας, αλλά εγώ κράτησα τον λόγο μου απέναντι στον αμερικανικό λαό». Αχ! αυτοί οι κακοί ήταν δαιμονικοί, επικριτικοί, προδοτικοί, ερωτευμένοι με την εξουσία – και θα πραγματοποιούσαν ένα σχέδιο καθαρής τρέλας, αν τους δίνατε την ευκαιρία: θα «αφάνιζαν» τα σύνορα της χώρας («εν μέσω μιας παγκόσμιας πανδημίας»), θα έδιναν στους παράνομους μετανάστες «δωρεάν δικηγόρους, πληρωμένους από τους φορολογούμενους», καθώς θα υποχρηματοδοτούσαν τα αστυνομικά τμήματα, ενθαρρύνοντας τις ταραχές και απελευθερώνοντας «400.000 εγκληματίες στους δρόμους και τις γειτονιές σας». Αφήστε την παλιά άρχουσα τάξη να κάνει το δικό της και πολύ σύντομα θα έρθει το τέλος του κόσμου, καθώς θα άρχιζαν να στέλνουν χαρούμενοι τους καλούς Αμερικάνους σε λουμπενοποιημένες

γειτονιές, ενώ οι ίδιοι θα έλουζαν τον εαυτό τους με ηθικό μεγαλείο. Αυτοί οι προοδευτικοί, επιτέθηκε ο πρόεδρος, «θέλουν να εξαφανίσουν τη σχολική επιλογή[16], την ίδια στιγμή που οι ίδιοι γράφουν τα παιδιά τους στα καλύτερα ιδιωτικά σχολεία της χώρας. θέλουν να ανοίξουν τα σύνορα, την ίδια στιγμή που οι ίδιοι ζουν σε περιτειχισμένα κτιριακά συγκροτήματα και κοινότητες και στις καλύτερες γειτονιές του κόσμου. θέλουν να υποχρηματοδοτήσουν την αστυνομία, την ίδια στιγμή που έχουν ένοπλους φύλακες για τους εαυτούς τους. Αυτόν τον Νοέμβρη, πρέπει να γυρίσουμε μια για πάντα τη σελίδα σε αυτήν την αποτυχημένη πολιτική τάξη».

Μια μικροσκοπική αλήθεια πίσω από τις μαλακίες

Υπάρχει ένας λόγος που δεν απαξιώνω τούτες τις εξωφρενικές ατάκες του Τραμπ ως κενές ψευδολογίες, ως ατεκμηρίωτους ισχυρισμούς, που πρέπει απλά να τις κράξουμε και να τις απορρίψουμε, και ο λόγος είναι ότι πίσω από αυτό το νέφος από μαλακίες υπάρχει ένας μικροσκοπικός σπόρος αλήθειας.

Όλοι γνωρίζουν πως ένα συγκεκριμένο είδος αριστερής πολιτικής είναι ιδιαίτερα της μόδας ανάμεσα στα ανώτερα στρώματα της κοινωνίας· η ριζοσπαστικοποίηση, κατά τα τελευταία χρόνια, των υψηλού κύρους μίντια της Αμερικής και των πιο φανταχτερών πανεπιστημίων της και της αφρόκρεμας των πολιτισμικών ιδρυμάτων της το έχει κάνει σαφές. Ένα εξέχον παράδειγμα των τελευταίων εβδομάδων: ο NPR, ένας ραδιοσταθμός των μορφωμένων, πολύ αγαπητός στη γραφειοκρατική τάξη της Αμερικής, δάνεισε πρόσφατα το γιγαντιαίο του μεγάφωνο στον συγγραφέα ενός βιβλίου που λέγεται *Στην υπεράσπιση του πλιάτσικου* (*In defence of looting*). Ένα άλλο παράδειγμα που είδα με τα ίδια μου τα μάτια πριν από λίγο: ένα πανάκριβο t-shirt υψηλής ραπτικής με τις λέξεις αυτές τυπωμένες πάνω του: «θα έπρεπε όλοι να είμαστε φεμινιστές» (“We should all be feminists”).

«Αυτοί με κυνηγάνε επειδή πολεμάω για εσάς», είπε ο Τραμπ αποδεχόμενος το χρίσμα. «Αυτό είναι που συμβαίνει».

Αλλά όχι. Ο Τραμπ δεν πολεμάει για εμάς. Όμως, «αυτοί» όντως τον κυνηγάνε: αυτό το κομμάτι αληθεύει. Κι αν «αυτοί» μισούν τον Τραμπ, ε λοιπόν, για πολλούς ανθρώπους αυτό αρκεί. Είναι ο εχθρός του εχθρού τους. Και καλωσορίζουμε κι εμείς το μίσος τους.

Για μεγάλο κομμάτι της Αμερικής, υποψιάζομαι, αυτή είναι η Νούμερο Ένα σύγκρουση αυτών των απαίσιων χρόνων. Όχι το Russiagate. Όχι η διάλυση των κανόνων από τον πρόεδρο ή η ακατάλληλη χρήση του στρατού. Ούτε καν ο απίστευτος τρόπος που τα θαλάσσωσε με την πανδημία του Covid, κατά την οποία η ανικανότητά του μπορεί να μετρηθεί στα δεκάδες χιλιάδες πτώματα.

Όχι, είναι αυτή η αλλόκοτη ταξική σύγκρουση: ο Τραμπ εναντίον των πιο διαφωτισμένων κομματιών των ανώτερων τάξεων της Αμερικής. Τους έχουμε δει να στρέφονται εναντίον του με ένα είδος αλληλεγγύης της ανώτερης τάξης, που οι περισσότεροι από εμάς δεν είχαμε ξαναδεί στο παρελθόν. Το μίσος τους δεν κάνει τον Τραμπ καλό πρόεδρο —είναι αντικειμενικά απαίσιος πρόεδρος—, αλλά βοηθάει στο να κινητοποιούνται άνθρωποι γύρω από αυτόν, άνθρωποι που κανονικά δεν θα είχαν καμία σχέση με έναν ματαιόδοξο βλάκα του φυράματός του.

> *Η περιφρόνηση των ανώτερων τάξεων της Αμερικής είναι, ούτε λίγο ούτε πολύ, το μόνο πράγμα που έχει μείνει στον Τραμπ.*

Η περήφανη, ρωμαλέα οικονομία του είναι τώρα ένα κομμάτι από πυρακτωμένο μέταλλο τυλιγμένο γύρω από ένα δέντρο· οι γενναίοι εργατικοί πολίτες, που συνήθιζε να υμνεί, βλέπουν τώρα τηλεόραση στο υπόγειο, καθώς περιμένουν να τελειώσει μία θανάσιμη πανδημία που άλλες βιομηχανοποιημένες χώρες έχουν θέσει υπό έλεγχο. Ο φόβος των επικριτικών προοδευτικών είναι κυριολεκτικά το μόνο πράγμα που αυτός ο άνθρωπος έχει ως πλεονέκτημα, καθώς βαδίζει προς την ημέρα των εκλογών.

Γιατί οι Αμερικάνοι απεχθάνονται τους προοδευτικούς; Η απάντηση βρίσκεται μπροστά στα μάτια μας, όλον αυτόν τον

καιρό. Οι προοδευτικοί ηγέτες μπορεί να σταμάτησαν να μιλούν για τη μεσαία τάξη, αλλά έχουν γίνει απολύτως ανυποχώρητοι όσον αφορά τη δική τους καλοσύνη· και όσον αφορά την περιφρόνησή τους για τους λιγότερο εκλεπτυσμένους κατωτέρους τους. Το αποτέλεσμα είναι ένας προοδευτισμός της κατάκρισης. Βρίσκεται παντού στην Covid-εποχή. Προβάλλεται συνεχώς σε κάποιο σόσιαλ-μίντια μέσο κοντά σας. Καθώς γράφω αυτό, υπάρχει ένα βίντεο που κυκλοφορεί, στο οποίο μία ορδή διαδηλωτών του Black Lives Matter (έναν αγώνα στον οποίο τυχαίνει να πιστεύω) στριμώχνουν μια γυναίκα που τρώει σε ένα γωνιακό καφέ· τσιρίζουν προς το μέρος της, απαιτώντας να υψώσει τη γροθιά της συμμορφούμενη μαζί τους. Βλέποντάς το, αρχίζει κανείς να καταλαβαίνει πώς πρέπει να έμοιαζε η ζωή στην εποχή του ΜακΚάρθι.[17]

Παρόμοια, αλλά μεγαλύτερα, επεισόδια –μαζικοί κοινωνικοί παροξυσμοί κατηγορίας και καταγγελίας– φαίνονται να κυριεύουν τα σόσιαλ μίντια κάθε μέρα. Τρεις γνωστοί μου –όλοι τους στέκονται αρκετά αριστερότερα του προοδευτισμού– είδαν το όνομά τους να δέχεται επιθέσεις τέτοιου είδους, και για κάθε έναν από αυτούς η δικαστική διαδικασία, μέσω της οποίας κηρύχθηκαν ένοχοι, ήταν εξοργιστικά άδικη. Πιο πολύ παρέπεμπε σε πολιτική δίκη-παρωδία, παρά σε κάποιο συνετό ζύγισμα επιχειρημάτων. Θα διακινδύνευα την εικασία ότι εκατομμύρια άλλοι Αμερικάνοι γνωρίζουν παρόμοιες ιστορίες.

Ομολογουμένως, αυτό δεν έχει πολύ σχέση με τον Τζο Μπάιντεν, που πέρασε τον τελευταίο μήνα προσπαθώντας να προσεγγίσει τους μετριοπαθείς Ρεπουμπλικάνους ψηφοφόρους των προαστίων. Προς τιμήν του Μπάιντεν, φαίνεται να είναι ένα ευπρεπές άτομο, ένα κατάλοιπο μιας κουλτούρας που έβρισκε τον τρόπο να ανέχεται ή να συγχωρεί τα ηθικά παραπτώματα των απλών πολιτών. Υπό κανονικές συνθήκες, ένας τέτοιος άνθρωπος θα νικούσε εύκολα τον αποτυχημένο ανίκανο, που κάθεται αυτή τη στιγμή στον Λευκό Οίκο. Αλλά η ευρύτερη πολιτική εικόνα κάνει τα πράγματα ελαφρώς πιο αβέβαια.

Το ότι ο προοδευτισμός έχει γίνει πολιτική δολοφονίας

χαρακτήρα και bullying στα χέρια της ανώτερης τάξης, είναι μια εντύπωση, που καθημερινά γίνεται όλο και πιο δύσκολο να αποφύγουμε. Το να πούμε ότι οι άνθρωποι αντιμετωπίζουν αυτή τη μορφή πολιτικής με μίσος και φόβο θα ήταν μια τεράστια ωραιοποίηση. Πανικός, σύγχυση, κατηγορίες, τσιριχτές καταγγελίες: αυτός είναι ο κόσμος προς τον οποίο κατηφορίζουμε, και πολλοί Αμερικάνοι δεν κατηγορούν τον Τραμπ για αυτό. Κατηγορούν τους προοδευτικούς. Κατηγορούν τους πλούσιους. Αναγνώστη μου, κατηγορούν εσένα.

[1] Τ. Φρανκ, «Οι χίπστερ και οι τραπεζίτες θα πρέπει να είναι φίλοι: Η θεωρία της προοδευτικής τάξης», Πρόταγμα 10, Ιούνιος 2017. Βλ. την εισαγωγική υποσημείωση του κειμένου στις σελίδες 127-128.

[2] T. Frank, "America, year 2020: Podcast with George Miller", https://mondediplo.com/2020/10/04usa-podcast, October 2020.

[3] ΣτΜ: Hedge fund ονομάζονται τα αντισταθμιστικά κεφάλαια υψηλού κινδύνου. Πρόκειται για κερδοσκοπικές εταιρείες που κάνουν επενδύσεις «υψηλού κινδύνου», προκειμένου να αποκομίσουν εκ των υστέρων υψηλότερα κέρδη, ενώ υπάγονται σε λιγότερους περιορισμούς σε σχέση με τα πιο παραδοσιακά κεφάλαια. Πολύ συχνά υιοθετούν ως στρατηγική να επενδύουν μαζικά σε επιχειρήσεις που έχουν χαμηλή αποδοτικότητα, προκειμένου να αποκομίσουν εκ των υστέρων μεγαλύτερα κέρδη αφού τις καταστήσουν «αποδοτικές».

[4] Elizabeth Drew, 'Is this Watergate?', *Politico Magazine*, 6/2/2017.

[5] ΣτΜ: Βλ. St. Levitsky, D. Ziblatt, *Πώς πεθαίνουν οι δημοκρατίες*, μτφρ. Α. Παππάς, Αθήνα: Μεταίχμιο, 2018.

[6] ΣτΜ: Ο όρος Russiagate είναι νεολογισμός εμπνεόμενος από το σκάνδαλο Watergate της κυβέρνησης Νίξον κατά τη δεκαετία του '70. Ουσιαστικά, το προεκλογικό επιτελείο του Τραμπ κατηγορήθηκε ότι συνέργησε με ξένο κράτος, συγκεκριμένα το

ρωσικό, ώστε να πλήξει το κόμμα των Δημοκρατικών, κάτι που θα συνιστούσε εσχάτη προδοσία. Η έρευνα του Robert Mueller, που ανέλαβε εκ μέρους του FBI να διερευνήσει το σκάνδαλο, δεν κατέληξε σε παραπομπή του Τραμπ στο Ανώτατο Δικαστήριο και η κεντρική κατηγορία εις βάρος της κυβέρνησής του κατέπεσε. Παρ' όλα αυτά, αρκετά μέλη του επιτελείου του Τραμπ αντιμετώπισαν κατηγορίες για διαφθορά και αρκετοί από αυτούς φυλακίστηκαν λόγω της έρευνας.

[7] Umair Haque, 'We Don't Know How to Warn You Any Harder. America is Dying', *Eudaimonia*, 30/8/2020.

[8] Michael Anton, 'The coming coup?', *The American Mind*, 9/4/2020.

[9] Αυτοί οι φόβοι είναι πολύ παλιότεροι από την παρούσα κυβέρνηση. Πολλοί προοδευτικοί έλεγαν ότι ο Τζορτζ Μπους τζούνιορ «έκλεψε» τις εκλογές του 2004 και ότι προειδοποιούσε το 2008 πως ετοιμαζόταν να το κάνει ξανά. Οι συντηρητικοί, απ' τη μεριά τους, ανησυχούν εδώ και δεκαετίες για μία κατάληψη της εξουσίας, κατά την οποία οι αριστεροί θα επιβάλουν ένα σταλινικό σύστημα στους ελευθερόφρονες Αμερικάνους. Θυμηθείτε: το 2009 και το 2010 ο Glenn Beck έγινε σούπερσταρ της τηλεόρασης προειδοποιώντας ότι ο πρόεδρος Μπαράκ Ομπάμα ενσάρκωνε αυτήν ακριβώς την απειλή.

[10] ΣτΜ: "Coward in chief" (αρχιδειλός) είναι λογοπαίγνιο πάνω στο "commander in chief" (αρχιστράτηγος), που είναι ένα από τα αξιώματα του προέδρου των ΗΠΑ και σηματοδοτεί τον ρόλο του προέδρου των ΗΠΑ ως αρχηγού των ενόπλων δυνάμεων.

[11] ΣτΜ: Γεράκια (hawks) ονομάζονται στην Αμερική οι δημοσιολόγοι και πολιτικοί, που στηρίζουν πολεμοχαρείς και παρεμβατικές πολιτικές στην εξωτερική πολιτική των ΗΠΑ.

[12] Ο Κουόμο χαίρει ευρείας εκτίμησης από τους προοδευτικούς, επειδή στις τηλεοπτικές εμφανίσεις του εμφανιζόταν επιδέξιος και ενημερωμένος κατά τις πρώτες μέρες της επιδημίας. Το πραγματικό ιστορικό του, ωστόσο, είναι πολύ εγγύτερο με εκείνο

ενός ανίκανου τραμπικού. Τον Μάρτιο του 2020, ο Κουόμο διέταξε τις εγκαταστάσεις φροντίδας ηλικιωμένων να δεχτούν ασθενείς του κορονοϊού, χωρίς να διενεργήσουν τεστ ούτως ώστε να ελέγξουν αν ήταν ακόμα μεταδοτικοί. Εφόσον μεγάλο κομμάτι του αμερικανικού φόρου αίματος από την ασθένεια ανιχνεύεται στους κατοίκους των γηροκομείων, η σοφία της διαταγής του Κουόμο είναι, μιλώντας μετριοπαθώς, εξαιρετικά συζητήσιμη.

[13] ΣτΜ: Ο Τόμας Φρανκ αναφέρεται εδώ σε δύο νομοθετήματα, στα οποία έβαλε τη σφραγίδα του ο Μπάιντεν κατά τη διάρκεια της μακράς καριέρας του στην Ουάσινγκτον: αφενός στο νομοσχέδιο του 1994 για την εγκληματικότητα, νομοσχέδιο που έμεινε γνωστό και ως Biden Crime Law, και αφετέρου στο νομοσχέδιο του 2005 που άλλαξε τη διαδικασία μέσω της οποίας μπορεί κάποιος να επικαλεστεί τη χρεωκοπία, προκειμένου να αποφύγει την πληρωμή των χρεών του ή να κάνει κάποιον διακανονισμό (γνωστό και ως New Bankruptcy Code, δηλαδή Νέος Πτωχευτικός Κώδικας). Το νομοσχέδιο για την εγκληματικότητα, που σηματοδοτεί την πρώτη συνεισφορά του Δημοκρατικού κόμματος στις πολιτικές μηδενικής ανοχής απέναντι στο έγκλημα, θεωρείται από πολλούς καταλύτης στη δραματική αύξηση του πληθυσμού των φυλακισμένων στις ΗΠΑ, όσο και στην αύξηση των ποινών για διάφορα αδικήματα που μέχρι τότε είχαν πιο ευνοϊκή μεταχείριση. Μάλιστα, κατά τη διάρκεια των δύο τελευταίων προεδρικών ντιμπέιτ, ο Ντόναλντ Τραμπ επιτέθηκε στον Μπάιντεν για τον τρόπο με τον οποίο το νομοσχέδιο του αυτό έπληξε τις κοινότητες των Αφροαμερικάνων και άλλων μειονοτήτων. Από την άλλη, το πτωχευτικό νομοσχέδιο έκανε δυσκολότερο για πολλούς Αμερικάνους πολίτες και επιχειρήσεις να καταφύγουν στη σχετική νομοθεσία που τους επέτρεπε να επικαλεστούν χρεωκοπία, προκειμένου να κάνουν διακανονισμό ή διαγραφή των χρεών τους. Το νομοσχέδιο κατηγορήθηκε ως ευνοϊκό προς τις εταιρείες πιστωτικών καρτών και ως εχθρικό απέναντι σε ανθρώπους με χρέη προς τέτοιες εταιρείες, όπως επίσης και απέναντι σε ανθρώπους που αντιμετώπιζαν δυσκολίες με την αποπληρωμή των φοιτητικών τους δανείων (για τα οποία δεν προέβλεπε δυνατότητα διακανονισμού). Πολλοί ισχυρίζονται ότι συνέβαλε καθοριστικά

στη ραγδαία αύξηση των χρεωκοπιών στην Αμερική κατά τα τελευταία χρόνια.

[14] ΣτΜ: Ως «άθλιους» (“deplorables”) είχε χαρακτηρίσει τους ψηφοφόρους του Τραμπ η Χίλαρι Κλίντον κατά την προεκλογική της εκστρατεία για τις εκλογές του 2016. Η δήλωσή της συγκεκριμένα ήταν: «Μπορείς να βάλεις τους μισούς ψηφοφόρους του Τραμπ σε αυτό που αποκαλώ “καλάθι των αθλίων”. Είναι ρατσιστές, σεξιστές, ξενοφοβικοί, ομοφοβικοί, ισλαμοφοβικοί, ό,τι θέλετε. Και δυστυχώς υπάρχουν τέτοιοι άνθρωποι». Η δήλωση αυτή της Κλίντον αξιοποιήθηκε έκτοτε κατά κόρον στην προεκλογική εκστρατεία του Τραμπ, με πολλούς οπαδούς του Τραμπ να φοράνε μπλουζάκια «Είμαι ένας άθλιος» (“I am a deplorable”). Πολλοί αναλυτές πιστεύουν ότι η φράση αυτή συντέλεσε στην ψήφο πολλών αναποφάσιστων μέχρι τότε ψηφοφόρων υπέρ του Τραμπ, ενώ άλλοι (όπως ο ίδιος ο Τόμας Φρανκ) πιστεύουν ότι η φράση αυτή έγινε αντιληπτή από μεγάλη μερίδα ανθρώπων ως έκφραση ταξικής υπεροψίας.

Όπως λέει ο Τόμας Φρανκ στην ίδια συνέντευξη που παραθέσαμε στην εισαγωγή: «Όλοι όσοι άκουσαν αυτή τη φράση ήξεραν ότι μιλάει για τους ίδιους, για τους ανθρώπους της εργατικής τάξης και τους κακούς τους τρόπους και την αγενή συμπεριφορά τους. […] Αυτό που είναι εντυπωσιακό είναι ότι οι προοδευτικοί σχολιαστές […] γαντζώθηκαν πάνω σ’ αυτό και με τα δυο τους χέρια και είπαν: “Ακριβώς έτσι είναι τα πράγματα. Είναι όντως άθλιοι.” Κι αυτό είναι ο προοδευτισμός στην Αμερική. Είναι μια ποιότητα ανθρώπων που είναι πολύ μορφωμένοι, μια ποιότητα ανθρώπων σαν εμάς, που πήγαν σε καλά σχολεία και που καταλαβαίνουν ότι πρέπει να σέβεσαι την επιστήμη κλπ. Και έχουν υπερθεματίσει σε αυτό, στην αποδοκιμασία απέναντι στις κατώτερες τάξεις. […] Μία πολύ συνηθισμένη κοινοτοπία π.χ. στην Αμερική είναι ότι ένα χαρακτηριστικό της λευκής εργατικής τάξης είναι ο ρατσισμός. Επιμένουν να ορίζουν τις κατώτερες τάξεις ως άξιες κατάκρισης.»

Η ταξική διάσταση, που μπορούσαν να λάβουν τα λόγια της Κλίντον, δεν ξέφυγε από τον ίδιο τον Τραμπ: «Ενώ οι αντίπαλοί

μου σας συκοφαντούν ως άθλιους και αδιόρθωτους, εγώ σας αποκαλώ σκληρά εργαζόμενους Αμερικάνους πατριώτες που αγαπάνε τη χώρα τους». Η ίδια η Χίλαρι Κλίντον έγραψε στο βιβλίο της *Τι συνέβη* (*What happened*) ότι η συγκεκριμένη φράση ήταν ένας από τους βασικούς παράγοντες της ήττας της.

[15] ΣτΜ: Εδώ ο Τόμας Φρανκ αναφέρεται πιθανότατα στην (όχι και τόσο μικρή) λίστα των πρώην συνεργατών του προέδρου Τραμπ που έχουν καταλήξει στη φυλακή με κατηγορίες διαφθοράς διαφόρων ειδών, όπως ο Στιβ Μπάνον, ο Πολ Μάναφορτ, ο Μάικλ Κοέν κ.ά.

[16] ΣτΜ: Το ζήτημα της «σχολικής επιλογής» (school choice) είναι κεντρικό στην εκπαιδευτική πολιτική της κυβέρνησης Τραμπ. Με λίγα λόγια, οι υπερασπιστές της σχολικής επιλογής υποστηρίζουν ότι πρέπει να υπάρχουν εναλλακτικές απέναντι στα παραδοσιακά δημόσια σχολεία. Η ιδιωτική εκπαίδευση στις ΗΠΑ περιλαμβάνει (εκτός από τα, ενίοτε πανάκριβα, ιδιωτικά σχολεία) και σχολεία επιδοτούμενα από το δημόσιο (τα λεγόμενα charter schools και τα voucher schools). Τα τελευταία θεωρούνται από οπαδούς της σχολικής επιλογής ως διέξοδος από τα «υποβαθμισμένα» δημόσια σχολεία, στα οποία φοιτά περίπου το 80% των Αμερικανών μαθητών. Η υπουργός Παιδείας του Τραμπ και πρώην λομπίστρια υπέρ της σχολικής επιλογής, Betsy DeVos, υποστηρίζει πως οι δημόσιοι πόροι πρέπει να δίνονται και σε τέτοια σχολεία και να μειωθεί η χρηματοδότηση προς το «αδιέξοδο μονοπώλιο» (όπως λέει η ίδια) των δημόσιων σχολείων.

Το ζήτημα περιπλέκεται, αν λάβουμε υπόψη ότι μεγάλο κομμάτι των σχολείων αυτών διοικείται στην πραγματικότητα από χριστιανικές θρησκευτικές οργανώσεις, η δημόσια χρηματοδότηση των οποίων θεωρείται στις ΗΠΑ αντισυνταγματική. Για πολλούς υποστηρικτές της σχολικής επιλογής, ωστόσο, η επιλογή μίας θρησκευτικής ή χριστιανικής διαπαιδαγώγησης για τα παιδιά τους είναι κομμάτι του αναπόσπαστου δικαιώματός τους στην ελευθερία της γνώμης και του θρησκεύματος.

[17] Βλ. Lauren Victor, ‘I was the woman surrounded by BLM

protesters at a D.C. restaurant. Here’s why I didn’t raise my fist’, *The Washington Post*, 3/11/2020.

Αμερικανική Άβυσσος: Σερφάροντας στα Κύματα του Αγνώστου

του Franco “Bifo” Berardi

μετάφραση: Στέφανος Μπατσής, επιμέλεια: Μιχάλης Κούλουθρος

πρώτη δημοσίευση στο e-flux

Το καλοκαίρι του 2016, έγραφα τα τελευταία κεφάλαια ενός βιβλίου με τίτλο *Futurability: The Age of Impotence and the Horizon of Possibility*, στο οποίο σκιαγραφούσα το ενδεχόμενο να βρεθούμε μπροστά σε ένα σταυροδρόμι: είτε η κοινωνική αλληλεγγύη και η συνειδητοποιημένη υποκειμενικότητα θα επανασυγκροτούνταν είτε ο κόσμος θα σερνόταν σ’ ένα νέο είδος παγκόσμιου φασισμού. Σ’ αυτό το συγκείμενο, ήμουν υποχρεωμένος να αντιμετωπίσω τις επικείμενες αμερικανικές εκλογές στις οποίες, δεδομένου του Brexit που έλαβε χώρα τον Ιούνιο της ίδιας χρονιάς, η νίκη του Ντόναλντ Τραμπ είχε γίνει πιθανή. Και τα δύο αυτά γεγονότα υπήρξαν συμπτώματα μιας εκτεταμένης ψύχωσης που εισέβαλε στο πάλκο του παγκοσμίου εγκεφάλου.

Εκείνο το βιβλίο δεν είχε να κάνει ειδικά με την Αμερική, ούτε με τις εκλογές και τον Τραμπ. Παρόλα αυτά, μια περίσκεψη σχετικά με το αμερικανικό σενάριο των εκλογών ήταν κρίσιμη προκειμένου να κατανοήσουμε τις τάσεις της ανθρώπινης εξέλιξης.

Σήμερα, το καλοκαίρι του 2020, ο Τραμπ μοιάζει να πνίγεται,

αλλά είναι δύσκολο να πει κανείς τι θα συμβεί μετά. Ο άνθρωπος έχει πολλά βέλη στη φαρέτρα του, ακόμη κι αν η νίκη του γίνεται λιγότερο πιθανή. Ήδη στέλνει σημάδια της απροθυμίας του να αποδεχτεί τα αποτελέσματα των εκλογών• ήδη υπαινίσσεται μια απάτη του Δημοκρατικού κόμματος• και, πιο επικίνδυνα, έχει παραπέμψει κάμποσες φορές τους οπαδούς του στη Δεύτερη Τροπολογία[1], πράγμα που είναι, με απλά λόγια, μια απειλή να πυροδοτήσει ένα κύμα ένοπλης βίας.

Γνωρίζω πως είναι επικίνδυνο να γράφεις παράλληλα με γεγονότα τα οποία δεν μπορεί κανείς να προβλέψει με ακρίβεια, παρά μόνο να διαισθανθεί αμυδρά. Ωστόσο, ο μόνος τρόπος να φανταστούμε κάτι σχετικά με τη διαμόρφωση της ψυχόσφαιρας είναι να δούμε εκ των προτέρων που οδηγούν οι δυναμικές της καταστροφής. Δουλειά μου δεν είναι να λέω το μέλλον οπότε δεν θα ασχοληθώ με προβλέψεις για τα αποτελέσματα των αμερικανικών εκλογών, αλλά το επιχείρημά μου είναι πως ό, τι κι αν συμβεί τον Νοέμβριο, μια πυρκαγιά έχει πυροδοτηθεί στης ΗΠΑ, η οποία θα επιφέρει αυξημένη βία και, προϊόντος του χρόνου, θα οδηγήσει στην έκρηξη του ομοσπονδιακού κράτους με γεωπολιτικές επιπτώσεις που δεν μπορούμε να φανταστούμε.

Ο Αφανισμός των ΗΠΑ

Θα έλεγα πως το κύριο ιστορικό νήμα των τελευταίων είκοσι χρόνων της παγκόσμιας ιστορίας είναι η, όχι και τόσο αργή, αποσύνθεση των ΗΠΑ. Φυσικά, οι επιθέσεις της 11ης Σεπτεμβρίου αποτελούν ένα σημείο εκκίνησης αυτής της απίστευτης διαδικασίας. Πρόκειται μακράν για την πιο ισχυρή χώρα στην ιστορία του κόσμου, την πιο οπλισμένη, την πιο επιθετική, τη λιγότερο προσβάσιμη μιας και προστατεύεται από δύο ωκεανούς. Ο μόνος τρόπος για να τη διαλύσεις είναι να στρέψες τον γίγαντα ενάντια στον εαυτό του.

Αυτό ακριβώς είναι που κατάφερε η στρατηγική του Μπιν Λάντεν. Υπό την αστόχαστη διακυβέρνηση των Ντικ Τσέινι και Τζορτζ Μπους, ο γίγαντας μπήκε σε μια διαδικασία αυτοκαταστροφής. Πρώτα το τέλμα του Αφγανιστάν κι έπειτα αυτό του Ιράκ, προκάλεσαν ένα είδος αυτοκαταστροφικής μανίας στον αμερικάνικο εγκέφαλο.

Ο Σαλμάν Ρούσντι αφηγήθηκε με κάποια ανυπομονησία αυτή την αυτοκαταστροφική μανία σ’ ένα βιβλίο του που εκδόθηκε το 2001 με τον τίτλο *Οργή*.

Έπειτα ήρθε η οικονομική κατάρρευση του 2008 και η εκλογή ενός μαύρου προέδρου. Η είσοδος του Μπαράκ Ομπάμα στον Λευκό Οίκο ήταν ένα σοκ για τα ένστικτα της λευκής υπεροχής, τα οποία είναι βαθιά ριζωμένα στην αμερικανική ιστορία και τον ψυχισμό του λευκού Αμερικανού.

Η άνοδος του Τραμπ πρέπει να ιδωθεί ως ένα αποτέλεσμα της λευκής αντίδρασης σε μια μακρά λίστα γεγονότων που προσλαμβάνονται ως εξευτελισμοί: ήττα σε δύο πολέμους, φτωχοποίηση της μεσαίας τάξης στα απόνερα της οικονομικής κρίσης του 2008 και ένας εκλεπτυσμένος, κομψός μαύρος να χορεύει στα δωμάτια του Λευκού Οίκου.

Τα τέσσερα χρόνια του Τραμπ έχουν σχεδόν ολοκληρώσει τη διαδικασία αποσύνθεσης των δομών του αμερικανικού κράτους. Το

2020, η διαδικασία αυτή ήταν σχεδόν στο τέλος της, όταν ξέσπασε η πανδημία και σάρωσε τη χώρα.

Και μετά τι; Προφανώς δεν γνωρίζω, όμως έχω παρατηρήσει πως, μετά από μια σειρά πολιτικών εμποδίων, ο Τραμπ έχει μετατραπεί στον ηγέτη του λαού της Δεύτερης Τροπολογίας. Όταν οι πιο πρόσφατες διαδηλώσεις του Black Lives Matter απλώθηκαν ανά τη χώρα κι όταν, νωρίτερα, μια ομάδα υποστηρικτών του Τραμπ μπούκαραν στο Καπιτώλιο του Μίσιγκαν με τα όπλα στα χέρια, το πιθανό φόντο των επόμενων πέντε χρόνων είχε αποκαλυφθεί.

Ο Τραμπ κάλεσε τον στρατό να συνθλίψει τις ταραχές κι ο στρατός αρνήθηκε, παρακούοντας την εντολή του προέδρου. Στη συνέχεια, έστειλε ομοσπονδιακά στρατεύματα στο Πόρτλαντ, τροφοδοτώντας την οργή και κλιμακώνοντας τα επεισόδια. Στοχεύει άραγε σε μια ολοκληρωτική σύγκρουση ακριβώς πριν από τις εκλογές;

«The Masked Versus the Unmasked», τιτλοφορείται ένα άρθρο του Μάη του 2020, δημοσιευμένο στους Τάιμς της Νέας Υόρκης από έναν φιλελεύθερο, μετριοπαθώς προοδευτικό και πολύ καλλιεργημένο δημοσιογράφο – στην πραγματικότητα τον αγαπημένο μου Αμερικάνο δημοσιογράφο, τον Ρότζερ Κοέν. Ο τίτλος προοιωνίζεται κάτι αινιγματικό, μα το κείμενο είναι πολύ καθαρό ήδη από τις πρώτες γραμμές:

> *Ένας γείτονας στο Κολοράντο θα μου έλεγε πως είχε έρθει η ώρα για τους φιλελεύθερους να «οπλιστούν». Η άλλη πλευρά ήταν οπλισμένη, επιχειρηματολόγησε, και δεν θα σταματούσε σε τίποτα. Τι θα πούμε στα εγγόνια μας όταν η Ιβάνκα Τραμπ αναλάβει καθήκοντα ως η 46η πρόεδρος των ΗΠΑ το 2025 και ο περιορισμός της προεδρικής θητείας καταργηθεί; Ότι δοκιμάσαμε με τα λόγια, με κάθε είδους λόγια, αλλά εκείνοι είχαν τα τουφέκια;*

Δεν προκαλεί έκπληξη ότι ο Κοέν αμέσως προσθέτει πως διαφωνεί με τον γείτονά του και πως η αμερικανική δημοκρατία δεν έχει

τίποτα κοινό με την ουγγρική. Δεν είμαι καθόλου σίγουρος πως η αισιοδοξία του εδράζεται σε γερά θεμέλια.

Ακόμη κι αν ο Βίκτορ Ορμπάν είναι ένας φασίστας και η ουγγρική δημοκρατία βρίσκεται σε κακά χάλια, λυπάμαι που το λέω αλλά η αμερικανική δημοκρατία είναι ακόμη χειρότερη, επειδή αποτελεί την έκφραση του αμερικανικού λαού, ενός προϊόντος αιώνων γενοκτονίας, απελάσεων, δουλειάς και συστηματικής βίας.

Η αμερικανική δημοκρατία ήταν μια απάτη από την αρχή, όταν οι ιδιοκτήτες σκλάβων που έγραψαν τη Διακήρυξη της Ανεξαρτησίας σταμάτησαν για μια στιγμή προκειμένου να αναλογιστούν την πιθανότητα να γράψουν κάτι και για το πρόβλημα της δουλείας, αλλά τελικά αποφάσισαν να αναβάλλουν τις σχετικές συζητήσεις επ’ αόριστον.

Δεν θα πρέπει να σκεφτόμαστε ότι ο Τραμπ είναι μια παρέκκλιση από το αμερικανικό πνεύμα ή η εξαίρεση σε μια χώρα λογικών ανθρώπων• είναι η τέλεια αναπαράσταση του λευκού ασυνείδητου, του βασανισμένου από μια ολέθρια αίσθηση ενοχής για τη γενοκτονία του αυτόχθονος πληθυσμού, για την εξαναγκαστική εισαγωγή εκατομμυρίων Αφρικανών, τη μακροχρόνια καταπίεση των μαύρων δούλων, τη στρατιωτική επιθετικότητα ενάντια σ’ ένα σωρό πληθυσμούς, τον πυρηνικό αφανισμό της Χιροσίμα και του Ναγκασάκι, τη δολοφονία εκατομμυρίων Βιετναμέζων, την εξόντωση της Χιλιανής δημοκρατίας, τη δολοφονία του Σαλβαντόρ Αλιέντε και τριάντα χιλιάδων ανθρώπων μετά τις 11 Σεπτεμβρίου του 1973. Για να μην αναφέρουμε τις βόμβες φωσφόρου στη Φαλούτζα και τα αμέτρητα θύματα των καταστροφικών πολέμων στο Αφγανιστάν και το Ιράκ.

> *Χάρη στην αμάθεια και την ηθική αχρειότητά του, ο Ντόναλντ Τραμπ αντιπροσωπεύει την αληθινή ψυχή της Αμερικής, την αμετακίνητη ψυχή ενός πληθυσμού διαμορφωμένου από μία ατέλειωτη ακολουθία εκμετάλλευσης, καταπίεσης, εκφοβισμού, εισβολών και αισχρών εγκλημάτων.*

Τίποτα εκτός απ’ αυτό. Δεν υπάρχει μια εναλλακτική Αμερική,

όπως πολλοί νόμισαν στις δεκαετίες του 1960 και 1970. Υπάρχουν εκατομμύρια γύναικες και άντρες, οι περισσότεροι εκ των οποίων μη λευκοί, που υπέφεραν από την αμερικανική βία και, ειδικά σ' ένα συγκεκριμένο σημείο το '60 και το '70, πάλεψαν για να αναμορφώσουν την Αμερική ώστε να γίνει πιο ανθρώπινη. Απέτυχαν διότι δεν υπάρχει τρόπος να αναμορφώσεις ένα έθνος μισαλλόδοξων και δολοφόνων.

Σήμερα πιο πολύ από ποτέ, είναι δυνατό να φανταστούμε την ευκαιρία καταστροφής της Αμερικής κι όχι αναμόρφωσής της. Κι αυτό είναι δυνατό, επειδή η Αμερική καταστρέφει τον εαυτό της. Ο Οσάμα Μπιν Λάντεν πέτυχε στην προσπάθειά του να στρέψει τη μεγαλύτερη στρατιωτική δύναμη εναντίον του εαυτού της. Η πρόκληση της 11ης Σεπτεμβρίου πέτυχε στο να σύρει τον γίγαντα σ' έναν πόλεμο απέναντι στο χάος. Κι αυτοί που κηρύσσουν πόλεμο στο χάος είναι καταδικασμένοι, επειδή το χάος τρέφεται με τον πόλεμο.

Το 1992, όταν ο Τζορτζ Μπους ο πρεσβύτερος δήλωσε στην πρώτη σύνοδο για την κλιματική αλλαγή στο Ρίο ντε Τζανέιρο πως ο τρόπος ζωής των Αμερικανών ήταν αδιαπραγμάτευτος, μάθαμε ότι ο πλανήτης αντιμετωπίζει ένα δίλημμα αναφορικά με το μέλλον του: αν δεν διαλυθεί η Αμερική, το ανθρώπινο είδος δεν θα επιβιώσει.

Στο αμερικανική λογοτεχνική συνείδηση, μπορούμε να βρούμε αμέτρητα χνάρια αυτής της απαίσιας, ξεκάθαρης μοίρας, και στις επόμενες παραγράφους θέλω να ανατρέξω σε ορισμένα απ' αυτά. Αρχικά σκέφτηκα να γράψω για τα βιβλία της Τζόις Κάρολ Όουτς, ειδικά για τους *Αμερικανούς Μάρτυρες*, ή γι' αυτά της Οκτάβια Μπάτλερ, ειδικά για τον δυστοπικό οιωνό της *Παραβολής του Σπορέα*. Εντούτοις, αποφάσισα να μιλήσω μονάχα για λευκούς άνδρες, ώστε η άβυσσος να μπορέσει να περιγραφεί από τα μέσα: Κόρμακ Μακάρθυ, Τζον Στάινμπεκ, Φίλιπ Ροθ και Τζόναθαν Φράνζεν. Ξέρω ότι είναι μια αμφισβητήσιμη επιλογή και κάποιοι μπορεί να με αποδοκιμάσουν γι' αυτή. Αποδοκιμάζω ο ίδιος τον εαυτό μου γι' αυτή την επιλογή, αλλά με συγχωρώ για έναν πολύ

προσωπικό λόγο: είμαι άντρας, είμαι λευκός, είμαι γέρος.

Ξέρω για ποιο πράγμα μιλάω.

Εσώτερο Σκοτάδι

Το δεύτερο μυθιστόρημα του Κόρμακ Μακάρθυ, Outer Dark, που δημοσιεύτηκε το 1968, μπορεί να διαβαστεί σαν ένα μεταφορικό ταξίδι πίσω στην αυθεντική ψυχή της λευκής Αμερικής. Ο χρόνος και ο τόπος της ιστορίας είναι νεφελώδη: ερημότοποι, απουσία ιστορικών αναφορών και μια διάχυτη αίσθηση συσκότισης.

Κάπου στα Απαλάχια, στο γύρισμα του εικοστού αιώνα, μια γυναίκα με το όνομα Rinthy γεννά το παιδί του αδερφού της. Ο αδερφός, ο Culla, αφήνει το νεογέννητο στο δάσος για να πεθάνει και τελικά λέει στην αδερφή του ότι το παιδί πέθανε από φυσικά αίτια. Η γυναίκα δεν τον πιστεύει και φεύγει να ψάξει το παιδί μέσα στο σκοτάδι.

«Οι δε κληρονόμοι της βασιλείας των ουρανών θα εκδιωχθούν και θα ριφθούν στο πυκνότατον σκότος του Άδου. Εκεί θα είναι ο κλαυθμός και το τρίξιμο των οδόντων», διαβάζουμε στο Κατά Μαθαίον Ευαγγέλιο. Η καταπιεστική παρουσία του βιβλικού θεού βρίσκεται στο υπόβαθρο του βιβλίου: οι σκιές της ενοχής κυνηγούν μανιασμένα τους χαρακτήρες του μυθιστορήματος, αλλά καμιά συνειδητοποίηση δεν ξεπροβάλλει ούτε από τις πράξεις τους, ούτε από τα λόγια τους.

Μετά την εγκατάλειψη του παιδιού, ο Culla, περιπλανιέται αναζητώντας μια δουλειά (τι άλλο;), βρίσκει δουλειά και όπλα, σκοτώνει έναν γαιοκτήμονα, μετά βρίσκει μια νέα δουλειά και στη συνέχεια ξεφεύγει από την αστυνομία.

Τίποτα δεν βγάζει νόημα. Οι πράξεις του Culla μοιάζουν σαν θραυσματικές μνήμες ενός εφιάλτη.

Το τελευταίο επεισόδιο του ταξιδιού είναι το πιο παράλογο και το πιο ανατριχιαστικό: ο Culla πέφτει σ’ ένα ποτάμι, σπάει το πόδι του και βγαίνει έξω από το νερό μόνο και μόνο για να συναντήσει τους τρεις άντρες που τον ακολουθούσαν. Αυτοί οι τρεις άντρες κουβαλάνε τον γιο του, το παιδί που ο Culla εγκατέλειψε. Το παιδί είναι φοβερά πληγωμένο μ’ ένα σχισμένο μάτι. Οι άντρες κατηγορούν τον Culla ότι είναι πατέρας του παιδιού κι ότι το εγκατέλειψε. Τότε ένας απ’ τους τρεις σφάζει το μωρό.

Το τέλος του μυθιστορήματος είναι τυλιγμένο στο σουρεαλιστικό φως της τρέλας: αφού επιβίωσε από τις ανατριχιαστικές του περιπέτειες, ο Culla γίνεται φίλος μ’ έναν τυφλό άντρα. Παρακολουθεί τον τυφλό να περπατά προς έναν βάλτο• βέβαιος θάνατος. Το βιβλίο κλείνει με τον Culla να σκέφτεται: «Κάποιος θα έπρεπε να μιλήσει σ’ ένα τυφλό άντρα, προτού ξεκινήσει σ’ αυτή την κατεύθυνση».

Η κίβδηλη δόξα του αποικισμού της Δύσης εξιστορείται εδώ σαν ένας εφιάλτης, σαν μια ομιχλώδης περιπλάνηση ανάμεσα στη βία, το φόβο και την αχρειότητα.

Οργή

Από τον εφιάλτη του Μακάρθυ στην ιστορική πραγματικότητα του Τζον Στάινμπεκ – θυμήθηκα το πιο σημαντικό αμερικανικό μυθιστόρημα της δεκαετίας του 1930 ενώ διάβαζα ένα άρθρο από ένα ακροδεξιό, φιλελεύθερο (libertarian) οικονομικό μπλογκ, το *Zero Hedge**[2]*, μια ενδιαφέρουσα παραπομπή της λευκής ανωτερότητας.

Σαν αναγνώστης αυτής της αποκρουστικής αλλά χρήσιμης φυλλάδας, μια μέρα η προσοχή μου αιχμαλωτίστηκε από ένα άρθρο με τίτλο «Η Παλιά Αμερική Είναι Νεκρή: Τρία Σενάρια Για Το Επόμενο Βήμα». Γραμμένο από τον Wayne Allenswroth, το άρθρο είχε να κάνει με το μυθιστόρημα του Τζον Στάινμπεκ, *Τα Σταφύλια της Οργής,* και τη μεταφορά του στον κινηματογράφο το 1939 από τον Τζον Φορντ.

Το επίκεντρο του μυθιστορήματος είναι μια κοινότητα αγροτών στην Οκλαχόμα στις μέρες της Μεγάλης Ύφεσης. Εξαιτίας του χρέους και του οικονομικού συγκείμενου το οποίο οι αγρότες είναι ανίκανοι να αντιληφθούν, μια μέρα δέχονται την επίσκεψη των αντρών του γαιοκτήμονα, οι οποίοι τους φέρνουν το μήνυμα πως τους κάνουν έξωση:

> *Κάποιοι από τους άντρες του ιδιοκτήτη ήταν ευγενικοί επειδή μισούσαν αυτό που έπρεπε να κάνουν και κάποιοι απ' αυτούς ήταν θυμωμένοι επειδή μισούσαν να γίνονται σκληροί… Και όλοι ήταν εγκλωβισμένοι σε κάτι μεγαλύτερο από τους ίδιους. Κάποιοι απ' αυτούς μισούσαν τα μαθηματικά που τους κινούσαν, κάποιοι ήταν φοβισμένοι και κάποιοι λάτρευαν αυτά τα μαθηματικά επειδή τους παρείχαν ένα καταφύγιο από τη σκέψη και το συναίσθημα. Εάν μια τράπεζα ή ένας χρηματοπιστωτικός οργανισμός κατείχε τη γη, είπε ο άντρας του γαιοκτήμονα, η τράπεζα -ή ο οργανισμός- χρειάζεται/θέλει/επιμένει/πρέπει να έχει -λες και η τράπεζα ή ο οργανισμός ήταν ένα τέρας με σκέψεις και συναισθήματα που τους είχε παγιδεύσει… Η τράπεζα, το τέρας, πρέπει να έχει πάντα κέρδη. Δεν μπορεί να περιμένει. θα πεθάνει.*

Ο Στάινμπεκ περιγράφει εδώ, μ' έναν ιδιαιτέρως ζωντανό τρόπο, την ανημποριά που βίωναν οι εργάτες και οι υπάλληλοι, όταν αντιμετώπιζαν το τέρας του χρηματοπιστωτικού καπιταλισμού. Αλλά το ενδιαφέρον είναι ότι το φιλοτραμπικό *Zero Hedge* ξαναζωντανεύει τώρα τον Στάινμπεκ, καθώς το σενάριο της Ύφεσης επιστρέφει μέσα από τις συνθήκες που πυροδότησε η πανδημία. Ο Στάινμπεκ συνεχίζει:

> *Επιτέλους, οι άντρες του γαιοκτήμονα έφτασαν στο ζητούμενο. Το σύστημα της ενοικίασης δεν θα λειτουργεί πλέον. Ένας άντρας με τρακτέρ μπορεί να πάρει την έκταση δώδεκα ή δεκατεσσάρων οικογενειών. Τον πληρώνεις ένα μεροκάματο και παίρνεις όλη τη σοδειά. Πρέπει να το κάνουμε. Δεν μας αρέσει που το κάνουμε. Αλλά το τέρας είναι άρρωστο.*

Οι ενοικιαστές κάθονται στο έδαφος, ενώ ο δικηγόρος του γαιοκτήμονα τελικά τους λέει:

> *Πρέπει να φύγετε απ' αυτή τη γη. Το άροτρο θα περάσει μέσα από την αυλή.*
>
> *Και τώρα οι άντρες που κάθονταν στις φτέρνες, σηκώθηκαν όρθιοι αγριεμένοι. Ο Παππούς κατέλαβε αυτή τη γη κι έπρεπε να σκοτώσει τους Ινδιάνους και να τους διώξει μακριά. Κι ο Πατέρας γεννήθηκε εδώ και σκότωσε ζιζάνια και φίδια. Ήρθε τότε μια κακή χρονιά κι αναγκάστηκε να δανειστεί λίγα χρήματα. Κι εμείς γεννηθήκαμε εδώ. Κι ο Πατέρας έπρεπε να δανειστεί χρήματα. Η τράπεζα έφτασε τότε να κατέχει τη γη, αλλά μείναμε εδώ και κρατούσαμε ένα μικρό κομμάτι απ' αυτά που καλλιεργούσαμε.*

Αλλά οι άντρες του ιδιοκτήτη είναι άκαμπτοι:

> *Λυπόμαστε. Δεν είμαστε εμείς. Είναι το τέρας, η τράπεζα δεν είναι σαν τον άνθρωπο…*
>
> *Οι νοικάρηδες άρχισαν να κραυγάζουν, ο Παππούς σκότωσε Ινδιάνους, ο Πατέρας σκότωσε φίδια γι' αυτή τη γη. Ίσως να μπορούμε να σκοτώσουμε τράπεζες – είναι χειρότερες από τους*

Ινδιάνους και τα φίδια…

Και τώρα οι άντρες του ιδιοκτήτη αγρίεψαν. Πρέπει να φύγετε…

θα πάρουμε τα όπλα, όπως ο Παππούς όταν ήρθαν οι Ινδιάνοι. Τι θα γίνει τότε;

Τότε -πρώτα ο σερίφης και μετά ο στρατός. Εάν προσπαθήσετε να μείνετε, θα είναι σαν να κλέβετε, εάν σκοτώσετε για να μείνετε, θα είστε δολοφόνοι. Το τέρας δεν είναι οι άνθρωποι, αλλά μπορεί να κάνει τους ανθρώπους να πράξουν αυτό που θέλει.

Αυτές οι σελίδες φωτίζουν το αίσθημα και τη μυθολογία που βρίσκεται πίσω από τον Τραμπ και φτιάχνει τη δύναμή του. Οι λευκοί άνθρωποι που απέκτησαν αυτή τη γη σκοτώνοντας Ινδιάνους βρίσκονται υπό απειλή εξαιτίας της φιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης. Ο Τραμπ είναι το όπλο τους ενάντια στην απειλή της παγκοσμιοποίησης. Ο λαός της Δεύτερης Τροπολογίας βρίσκεται μπροστά στην τελευταία του ευκαιρία να περισώσει την κοινωνική του ηγεμονία: αυτή η ευκαιρία είναι ο Τραμπ. Απλώς διαβάστε τι γράφει ο Allenswroth στο *Zero Hedge*:

Οι άνθρωποί μας, η κουλτούρα μας, η ιστορία μας, ό, τι εκτιμούμε και νοιαζόμαστε, βρίσκονται κάτω από μία αμείλικτη επίθεση από τα Μέινστριμ Μίντια, τους πολιτικούς, τούς «ακτιβιστές», τους κριτοκράτορες[3] των δικαστηρίων, που υποβοηθούνται και υποθάλπονται από εσωτερικούς εχθρούς, συχνά δικούς μας συγγενείς και φίλους, οι οποίοι έχουν εσωτερικεύσει τη συκοφαντική αριστερή αφήγηση μιας ανεπανόρθωτα «ρατσιστικής» Αμερικής η οποία πρέπει να ισοπεδωθεί…

Ο εχθρός μας, σ' αυτή την περίπτωση είναι το παγκοσμιοποιημένο Blob[4] και οι μαχητικοί, επίδοξοι Τσε Γκεβάρα και LARPing[5] Λενινιστές, τα MSM[6], η γραφειοκρατία, τα δικαστήρια, οι μεγάλες εταιρείες και το εκπαιδευτικό κατεστημένο. Ακόμη, για το μεγαλύτερο κομμάτι

μέχρι πρόσφατα, το Blob δεν έχει αντιμετωπίσει το Ιστορικό Αμερικανικό Έθνος μετωπικά. Το Blob υπήρξε υπομονετικό, δολοφονώντας μας μέσα από τον θάνατο χιλιάδων επιμέρους επιλογών, κερδίζοντας σταθερά έδαφος μέσω της υπονόμευσης, χρησιμοποιώντας προπαγάνδα, παραπληροφόρηση και λογοκρισία με τη βοήθεια των Απολυταρχών της Τεχνολογίας• πρόκειται για μια αργή καταπάτηση, αυτό που ο εκλιπών Sam Francis αποκάλεσε «αναρχοτυραννία», με τη μαζική μετανάστευση («the Great Replacement»[7]) σαν το μαζικής καταστροφής όπλο του. Το Blob είναι άμορφο, ένα γλοιώδες, ελισσόμενο πράγμα που δοκιμάζει και βάζει χέρι στο διάβα του σε οποιαδήποτε κοινωνική, οικονομική, πολιτική ρωγμή μπορεί να εκμεταλλευτεί, καταπίνοντας τελικά το θήραμά του σαν κινούμενη άμμος. Τότε ο Ντόναλντ Τραμπ εκλέχτηκε πρόεδρος. Το Blob ήταν σοκαρισμένο. Ο «Πορτοκαλί Μοχθηρός Άντρας» φαινόταν να απειλεί τα πλάνα του για την καταστροφή του Ιστορικού Αμερικανικού Έθνους. Έτσι, ακόμη και μετά την 8η Νοεμβρίου του 2016, τα MSM συνεχίζουν να εγκλωβίζουν τη χώρα με υστερίες, κατασκευάζοντας τη μία κρίση μετά την άλλη. Τα φέικ νιουζ μέσω των σόσιαλ μίντια, μια υβριδική πολεμική τακτική μπήκε σε ραγδαία λειτουργία: το Russiagate[8], το Ukrainegate[9], ο πανικός με τον κινεζικό ιό και το ακόλουθο λοκντάουν και οικονομικό κραχ και τώρα ο μύθος του Αγίου Τζορτζ Φλόιντ και των μαύρων που είναι «κυνηγημένοι» από τους λευκούς, που λειτούργησε ως καταλύτης για τον όχλο που λεηλάτησε και έκαψε τις αμερικανικές πόλεις. Χρησιμοποιώντας τον κινεζικό ιό και τις ταραχές για τον Φλόιντ ως προπέτασμα, το Blob και η μαχητική του πτέρυγα -οι Αντίφα και το Black Lives Matter- κλιμάκωσαν την αναρχοτυραννία σε νέα ύψη.

Η αφήγηση αυτή έχει τις ρίζες της στην φυλετική μνήμη και υποστηρίζεται από έναν στρατό λευκών οπλισμένων ανθρώπων, τους οποίους ο Τραμπ έχει ενώσει υπό τον ορισμό «ο λαός της Δεύτερης Τροπολογίας».

Στο τέλος του άρθρου, ο Allenswroth στρέφεται σε μια ανοιχτή

πρόσκληση προετοιμασίας για εμφύλιο πόλεμο:

> *Αν βασιστούμε μονάχα στην πολιτική των εκλογών, θα χάσουμε, ειδικά καθώς ο δημογραφικός κλοιός κλείνει. Οι νικητές δεν θα δείξουν κανένα έλεος. Η πολιτική ζωή όπως την γνωρίζαμε στην Αμερική, έχει τελειώσει. Ξαναλέμε, η Αμερική στην οποία μεγαλώσαμε και την οποία αγαπήσαμε, είναι νεκρή. Οι εκλογές είναι στην καλύτερη μια παρελκυστική δραστηριότητα. Φαίνεται εξαιρετικά απίθανο ότι ο Τραμπ (ή οποιοσδήποτε άλλος, εδώ που τα λέμε) μπορεί, για παράδειγμα, να απελάσει και να παροτρύνει σε αυτό-απέλαση τα δεκάδες εκατομμύρια παράνομων μεταναστών, ακόμη κι αν υποθέσουμε πως επιθυμεί κάτι τέτοιο.*

Ο ισχυρισμός είναι πως ο Τραμπ δεν μπορεί να φέρει μόνος του σε πέρας τη δουλειά. «Εμείς» πρέπει να πάρουμε τα όπλα μας και να κάνουμε τη δουλειά: να απελάσουμε δεκάδες εκατομμύρια παράνομων μεταναστών, σωστά; Το κάναμε έναν αιώνα πριν, απελάσαμε τους αυτόχθονες, όταν τους κατασφάξαμε. Και τώρα, συνεχίζει η ρατσιστική λευκή θέση, πρέπει να το κάνουμε ξανά.

Τρέλα; Ναι, αλλά αυτό που οι πολιτικοί αναλυτές δεν μπορούν να αντιληφθούν είναι αυτό: η τρέλα και μόνο η τρέλα κυβερνά σήμερα έναν κόσμο που βρίσκεται εξ ολοκλήρου εκτός ελέγχου.

Ο Allenswroth αναρωτιέται, «τι θα γίνει εάν ο Τραμπ χάσει τις εκλογές τον Νοέμβριο;».

Κι αυτή είναι η απάντηση του:

> *Ο Τραμπ χάνει και το Blob και οι σύμμαχοί του θριαμβεύουν. Εντούτοις, επειδή σήμερα αυτό δεν είναι ένα έθνος αλλά μία χώρα, που δεν μοιράζεται την αίσθηση της κοινής ταυτότητας και της συμφωνημένης ιστορίας, κουλτούρας, πιστεύω ή γλώσσας, μόνο ένα πλήρως αστυνομικό κράτος μπορεί να τη συγκρατήσει ενωμένη. Ακόμη κι αυτό ίσως να μην μπορεί να εγγυηθεί την τάξη σε μια χαοτική μετα-Αμερική, και ο μειούμενος αριθμός των λευκών σίγουρα δεν θα απολαμβάνει την προστασία του κράτους. Σε κάποιο σημείο στο μέλλον, οι*

λευκοί Αμερικανοί ίσως ζουν σαν τους λευκούς Νοτιοαφρικάνους, ακόμη και με φόβο για τις ζωές τους. Αν η τάξη διαρραγεί, ομάδες αυτόκλητων τιμωρών, ακόμη και εγκληματικές συμμορίες, θα χωθούν στο δημιουργηθέν κενό, όπως έκαναν κάποτε στο Μεξικό κι όπως έπραξαν οι συμμορίες Λατίνων, για να προστατεύσουν τις γειτονιές τους κατά τη διάρκεια των ταραχών για τον Φλόιντ. Τα καλά νέα: οι λευκοί άντρες τους αντέγραψαν όταν ο όχλος απείλησε τα σπίτια και την ιστορία τους.

Αυτή η Χώρα είναι Τρομακτική

Από τα χρόνια της Μεγάλης Ύφεσης κάνω ένα άλμα στη δεκαετία του ’60, όταν μια προοδευτική συνειδητοποίηση εξαπλώθηκε μέσα από τις εξεγέρσεις των μαύρων και τα πανεπιστήμια.

Στο *Αμερικανικό Ειδύλλιο*, ο Φίλιπ Ροθ περιγράφει την τραγωδία ενός άντρα που ανατράφηκε με εμπιστοσύνη υπνοβάτη στο Αμερικανικό Όνειρο. Ξαφνικά, αναγκάζεται να αντιμετωπίσει την πραγματικότητα μιας διανοητικής κατάρρευσης που διατρέχει την οικογένειά του, την πόλη του, τη χώρα του και τον κόσμο ως σύνολο. Ονομάζεται Swede (ΣτΜ. Σουηδός), αλλά είναι ένας νέος Εβραίος από το Νιου Τζέρσεϋ. Είναι ψηλός, όμορφος και καλός παίχτης του μπέιζμπολ. Βρισκόμαστε στη δεκαετία του ’50 κι η ζωή μοιάζει γι’ αυτόν χαρούμενη και φωτεινή. Παντρεύεται τη μις Νιου Τζέρσεϋ κι αποκτούν ένα παιδί, τη Μέρεντιθ, ή αλλιώς Μαίρη. Η Μαίρη προσβάλλεται από τραυλισμό στην προφορά της. Δεν υπάρχει τρόπος να ιαθεί αυτό το ελάττωμα, αυτός ο μικρός λεκές στην εικόνα μιας τέλειας αμερικανικής ευφορίας στις αρχές της δεκαετίας του ’60.

Τότε ο Κένεντι δολοφονείται και μια μέρα, ενώ η Μαίρη παρακολουθεί τηλεόραση, σοκάρεται από την εικόνα ένα Βιετναμέζου ιερέα, ντυμένου στα βαθυκίτρινα, που αυτοπυρπολείται και μένει ακίνητος μέχρι τη στιγμή που πέφτει, μια ανθρώπινη κόλαση φωτιάς. Για τη Μαίρη, αυτή είναι η αρχή μιας τερατώδους μετάλλαξης. Αναπηδά απ’ αυτή την εικόνα, κλαίει, παραληρεί. Ύστερα, ακόμη περισσότεροι Βιετναμέζοι

ιερείς αυτοκτονούν και το μυαλό του κοριτσιού διαλύεται για πάντα.

Η νέα αμερικανική πραγματικότητα ανοίγει μια τρύπα στον περιφραγμένο κήπο που στέγαζε το Αμερικανικό Όνειρο του Swede. Οι εξεγέρσεις των μαύρων ξεσπούν: το Watts φλέγεται, το Νιούαρκ φλέγεται. Ο Swede προστατεύει το εργοστάσιο που του κληροδότησε ο πατέρας του. Μα όλα τριγύρω αλλάζουν. Το πιο σημαντικό, η Μαίρη έχει τρελαθεί: δεν επιστρέφει σπίτι τα βράδια περνώντας τις νύχτες της με κομμουνιστές και αναρχικούς.

Και τότε έρχεται η τραγωδία, η ανεπανόρθωτη τραγωδία. Η Μαίρη γίνεται μία δολοφόνος, μία τρομοκράτισσα: βάζει μία βόμβα που σκοτώνει έναν αθώο περαστικό. Η Μαίρη είναι κυνηγημένη, δεν θα ξαναγυρίσει πίσω, η μητέρα της παθαίνει νευρικό κλονισμό. Τότε η Μαίρη συναντιέται κρυφά με τον πατέρα της, αλλά είναι λεπτή σαν τσουγκράνα, είναι βρώμικη, είναι κατεστραμμένη. Η Μαίρη έχει βιαστεί.

Ο κόσμος του Swede έχει καταρρεύσει, αλλά πρέπει να αντισταθεί, το εργοστάσιο πρέπει να συνεχίσει, η γυναίκα του έχει τρελαθεί• πηδιέται με τον αποτρόπαιο γείτονα, έναν διανοούμενο. Ο Swede καλεί τον αδερφό του, τον κυνικό αδερφό του, και του λέει πως τίποτα δεν έχει απομείνει από τον κόσμο του. Ο αδερφός του απαντάει:

> *«Νομίζεις ότι ξέρεις τι είναι αυτή η χώρα; Δεν έχει ιδέα τι είναι αυτή χώρα… Αυτή η χώρα είναι τρομακτική. Φυσικά και τη βίασαν. Τι είδους παρέες νομίζεις ότι είχε; Φυσικά κι εκεί έξω επρόκειτο να τη βιάσουν… Μπαίνει σ' αυτόν τον κόσμο, αυτόν τον παλαβιάρικο κόσμο εκεί έξω, με όλα αυτά που γίνονται εκεί έξω – τι περιμένεις;»*

Προηγουμένως, στο ίδιο κεφάλαιο, ο Ροθ γράφει:

> *Ναι, στην ηλικία των σαρανταέξι, το 1973, σχεδόν στα τρία-τέταρτα της διαδρομής του αιώνα που χωρίς καμία έγνοια για τις ευγένειες της ταφής, διέσπειρε τα πτώματα*

ακρωτηριασμένων παιδιών και των ακρωτηριασμένων γονιών τους παντού τριγύρω, ο Swede ανακάλυψε ότι βρισκόμαστε όλοι υπό την επήρεια μιας παραφροσύνης. Είναι απλώς θέμα χρόνου, ασπρουλιάρη. Όλοι εκεί είμαστε!

Είναι απλώς θέμα χρόνου, γράφει ο Ροθ. Βρισκόμαστε όλοι υπό την επήρεια μιας παραφροσύνης.

Τώρα αυτός ο χρόνος έφτασε, υποθέτω.

Κανείς δεν θα μπορούσε ποτέ να χωνέψει ότι η Αμερική –η σπουδαιότερη χώρα στον κόσμο με τη «σπουδαιότερη οικονομία που υπήρξε ποτέ»- θα μπορούσε να βρίσκεται στην κόψη ενός ακόμη εμφυλίου πολέμου. Σήμερα, μετά τους περισσότερους από εκατόν εβδομήντα χιλιάδες νεκρούς της μεγαλύτερης ανείπωτης σφαγής που διέπραξε το αμερικανικό σύστημα υγείας, μετά τη δολοφονία του Τζορτζ Φλόιντ και την έκρηξη των διαδηλώσεων με τη συνεχιζόμενη κλιμάκωση της αστυνομικής βίας, μετά τις προειδοποιήσεις του Τραμπ για την επικείμενη εκλογική απάτη των Δημοκρατικών, μετά το κάλεσμα στα όπλα που απηύθυνε στον λαό της Δεύτερης Τροπολογίας, μετά τις ουρές των ανθρώπων που αγόραζαν όπλα στις πρώτες μέρες της πανδημίας, μετά τον ένοπλο όχλο που διαδήλωνε ενάντια στο λόκνταουν, νομίζω πως ο εμφύλιος πόλεμος είναι η πιο πιθανή προοπτική γι' αυτή τη χώρα που αποτελεί τη θανατηφόρο ασθένεια του ανθρώπινου είδους.

Άνοια

Η τρέλα ενός φθινοπωρινού ψυχρού μετώπου που ερχόταν απ' το λιβάδι. Μπορούσες να το αισθανθείς: κάτι φριχτό επρόκειτο να συμβεί. Ο ήλιος χαμηλά στον ουρανό, ένα αμυδρό φως, ένα παγωμένο αστέρι. Ριπή τη ριπή του ανέμου, μια αναταραχή. Τα δέντρα ανήσυχα, η θερμοκρασία σε πτώση, το σύνολο της βόρειας πίστης των πραγμάτων να φτάνει σ' ένα τέλος.

Έτσι ανοίγουν οι *Διορθώσεις*, το μυθιστόρημα του 2001 του Τζόναθαν Φράνζεν που σηματοδοτεί το πέρασμα στον νέο αιώνα- έναν αιώνα γοργής αποσύνθεσης, που ξεκινάει με την αποσύνθεση του ανθρώπινου μυαλού:

Ο Άλφρεντ δεν διέθετε το πρέπον νευρολογικό έρμα. Οι οργισμένες κραυγές του Άλφρεντ όταν ανακάλυπτε πράξεις ανταρταπόλεμου – μια σακούλα από το Nordstrom πεσμένη μέρα μεσημέρι στη σκάλα του υπογείου που παραλίγο να επιτάχυνε ένα κουτρουβάλημα- ήταν οι κραυγές μιας κυβέρνησης ανήμπορης πλέον να κυβερνήσει.

Ο Άλφρεντ Λάμπερτ είναι ένα ηλικιωμένος πατέρας τριών παιδιών και σύζυγος της Ένιντ. Η οικογένεια Λάμπερτ είναι η πρωταγωνίστρια του μυθιστορήματος.

Πράγματι, οι *Διορθώσεις* αποτελούν μια καταγραφή της αποσύνθεσης του αμερικανικού εγκεφάλου, μέσα από την ιστορία ενός ζευγαριού ηλικιωμένων: η Ένιντ, μια γυναίκα στα πρόθυρα της κατάθλιψης που ανακαλύπτει τη μαγεία των ψυχοφαρμάκων, και ο Άλφρεντ που περιπλανιέται στα όρια του Αλτσχάιμερ.

Όχι μόνο εξαιτίας του νευροχημικού εκφυλισμού αλλά και εξαιτίας του μετασχηματισμού του διανοητικού περιβάλλοντος, η πραγματικότητα έχει γίνει ακατανόητη για έναν γέρικο εγκέφαλο:

Ένας μαύρος άντρας να κάνει στοματικό έρωτα σ' έναν λευκό, η κάμερα να στοχεύει πάνω απ' τον αριστερό γοφό εξήντα μοίρες πίσω απ' το πλήρες προφίλ, ένα μισοφέγγαρο υψηλών αξιών να καμπυλώνεται πάνω απ' τα οπίσθια, οι αρθρώσεις μαύρων δαχτύλων αμυδρά ορατές καθώς εξερευνούν στη σκοτεινή πλευρά αυτού του φεγγαριού. Κατέβασε αυτή τη φωτογραφία και την κοίταξε σε υψηλή ανάλυση. Ήταν 65 ετών και δεν είχε ξαναδεί ποτέ μια σκηνή σαν αυτή. Έφτιαχνε εικόνες για ολόκληρη της ζωή της και ποτέ δεν είχε εκτιμήσει το μυστήριό τους. Όλο αυτό το εμπόριο των bits και bytes, αυτές οι μονάδες και τα μηδενικά να ρέουν μέσω των σέρβερ σε κάποιο μεσοδυτικό πανεπιστήμιο. Τόση οφθαλμοφανής μετακίνηση δεδομένων που κατέληγε σ' ένα οφθαλμοφανές τίποτα. Ένας λαός κολλημένος σε οθόνες και περιοδικά.

Η κατάπληξη, η θλίψη κι ο παραλογισμός εξαπλώνονται παντού.

Υπήρχε όμως ακόμη μία πολύ σημαντική ερώτηση την οποία

ήθελε ακόμη να απαντήσει. Τα παιδιά του έρχονταν, ο Γκάρι και η Ντενίζ, ίσως ακόμη και ο Τσιπ, ο πνευματικός του γιος. Ήταν πιθανό εάν ερχόταν ο Τσιπ, να μπορούσε να απαντήσει εκείνη την πολύ σημαντική ερώτηση. Κι η ερώτηση ήταν. Η ερώτηση ήταν.

Χρησιμοποιώ τη λέξη «άνοια» για να αναφερθώ σε μια συνθήκη ακραίας αποσύνδεσης ανάμεσα στην εγκεφαλική ροή και το περιβάλλον• συμβαίνει όταν ο εγκέφαλος χάνει την απαρτίωση του νευρικού συστήματος, η οποία είναι απαραίτητη ώστε να αναλύει με σταθερό τρόπο τόσο σημειωτικά, όσο και βιολογικά ερεθίσματα. Συνεπώς, η άνοια είναι μια ατομική κατάσταση η οποία μπορεί να αποδοθεί περιληπτικά ως μια μπερδεμένη κατάσταση ενός ηλικιωμένου μυαλού. Αλλά η επεκτεινόμενη παρουσία ηλικιωμένων ανθρώπων, εξαπλώνει αυτή την κατάσταση πολύ πέρα από το όριο μιας περιθωριακής παθολογίας. Πολλά σημάδια στην παρούσα συνθήκη της Αμερικής υποδεικνύουν μία πολιτική διάγνωση: ο αμερικανικός εγκέφαλος είναι αναντίστρεπτα σάπιος.

Αλλά πριν την πολιτική άνοια, υπάρχει η ψυχολογική άνοια. Και πριν γίνει ψυχολογική, είναι μια νευρολογική δυσλειτουργία.

Η σύγχρονη, ευρέως διαδεδομένη αντίληψη ενός αποκαλυπτικού βέρτιγκο δεν γεννιέται μόνο ως ένα ξεκαθάρισμα με τη μακρά ιστορία της φυλετικής βίας, της βιομηχανικής ρύπανσης και της οικονομικής υπερεκμετάλλευσης. Είναι, επίσης, το αποτέλεσμα μιας εκτεταμένης νευρολογικής κατάπτωσης και της ανικανότητας του αμερικανικού μυαλού να συμβιβαστεί με την άνοια και την ανημποριά.

Στην ταινία *Νεμπράσκα* του Αλεξάντερ Πέιν, ένας αστυνομικός ανακαλύπτει τον Γούντι Γκραντ να περπατά στη λεωφόρο. Τότε ο γιος του Γούντι, ο Ντέιβιντ, μαζεύει τον πατέρα του και μαθαίνει πως ο εκείνος επιθυμεί να πάει στο Λίνκολν της Νεμπράσκα για να εξαργυρώσει ένα λαχείο ενός εκατομμυρίου δολαρίων που πιστεύει ότι έχει κερδίσει. Όταν ο Ντέιβιντ

βλέπει το γράμμα που πληροφορεί για το έπαθλο, καταλαβαίνει αμέσως ότι πρόκειται για μια απάτη μέσω ταχυδρομείου, σχεδιασμένη να κάνει εύπιστους ανθρώπους να αγοράζουν συνδρομές σε περιοδικά. Ο Ντέιβιντ φέρνει τον πατέρα του στο σπίτι, όπου η μητέρα του, η Κέιτ, ενοχλείται όλο και περισσότερο με την επιμονή του Γούντι να θέλει να πάρει το χρηματικό έπαθλο.

Πρόκειται για μια συγκινητική ιστορία, την ιστορία ανθρώπων (κυρίως λευκών Αμερικανών) που ανατράφηκαν με ψεύτικες μυθολογίες και τράφηκαν με άθλιο φαγητό (και σε σωματικό και σε πνευματικό επίπεδο) και τώρα υπνοβατούν προς το βάλτο, πιστεύοντας ωστόσο ακόμη στην υπεροχή τους.

Αντιαμερικάνος Κιχώτης

Στο σουρεαλιστικό, μπαρόκ μυθιστόρημα *Κιχώτης*, ο Σαλμάν Ρούσντι αφηγείται την ιστορία ενός γεννημένου στην Ινδία συγγραφέα, που ζει στην Αμερική, δουλεύει για μια φαρμακευτική εταιρεία οπιοειδών (τους παραγωγούς του Oxycontin ειρήσθω εν παρόδω) και ερωτεύεται μια σταρ της τηλεόρασης, επίσης γεννημένη στην Ινδία. Ταξιδεύει από την Καλιφόρνια στη Νέα Υόρκη μαζί τον μυθοπλαστικό γιο του, τον Σάντσο Πάντσα, και έρχεται αντιμέτωπος με αναρίθμητες πράξεις ρατσιστικής απόρριψης και επιθετικότητας από τους αληθινούς, λευκούς Αμερικανούς οι οποίοι δεν γουστάρουν το καστανό δίδυμο.

> *«θέλω να μιλήσουμε ο ένας στον άλλον σ' εκείνη τη γλώσσα, ειδικά δημόσια, για να αψηφήσουμε τα καθίκια που μας μισούν επειδή έχουμε άλλη γλώσσα.»*

Αυτός είναι ο καλύτερος ορισμός των Αμερικανών: εκείνα τα καθίκια που μας μισούν επειδή έχουμε άλλη γλώσσα (κι επίσης, και πρέπει να ειπωθεί, επειδή μιλάμε καλύτερα αγγλικά από τους ίδιους).

Η άγνοια είναι το θεμέλιο της αμερικανικής ανωτερότητας. Δεν ξέρουν τίποτα για τον κόσμο, για τις αναρίθμητες και απείρως διαφορετικές χώρες του κόσμου, δεν μιλάνε καμία γλώσσα εκτός

από μία φτωχική εκδοχή των αγγλικών• δεν γνωρίζουν και προστατεύουν την άγνοιά τους σαν να ‘ναι η πηγή της δύναμής τους. Κι έχουν κάποιον λόγο γι’ αυτό, επειδή η άγνοια έχει γίνει η δύναμη αυτών που δεν θέλουν να αποσπάται η προσοχή τους προς την ομορφιά, το απρόβλεπτο, την πολυπλοκότητα, ούτως ώστε να μπορούν να επικεντρώνονται στο να κερδίζουν το μίζερο παιχνίδι του ανταγωνισμού, του κέρδους, της συσσώρευσης.

Αυτή υπήρξε η δύναμη του αμερικανικού λαού κατά τη διάρκεια των τελευταίων δύο αιώνων. Αλλά σήμερα;

Ας μην ξεχνάμε ότι υπάρχει κι άλλη μία πλευρά της αμερικανικής ισχύος, η οποία είναι αντίθετη της άγνοιας: η γνώση. Τα αμερικανικά πανεπιστήμια και άλλοι πολιτισμικοί οργανισμοί είναι τα μέρη όπου η γνώση αποθηκεύεται, επεξεργάζεται, μετασχηματίζεται, δημιουργείται. Από ποιον; Από ανθρώπους που έρχονται από την Ινδία, την Ιαπωνία, την Ιταλία, την Κίνα και πολλές άλλες χώρες. Η Σίλικον Βάλλεϊ δεν θα ήταν τίποτα χωρίς τον Σύριο Στηβ Τζομπς και τον Ινδό Ταμίλ Σουντάρ Πιχάι, αλλά και τους απειράριθμους μηχανικούς και σχεδιαστές που έρχονται απ’ όλον τον κόσμο. Η βιομηχανία του κινηματογράφου δεν θα ήταν τίποτα χωρίς τους Ιταλούς και τους Εβραίους. Και πάει λέγοντας.

> *Η αμφίσημη σπουδαιότητα της Αμερικής έχει υπάρξει το αποτέλεσμα του γάμου μεταξύ της αγγλοσαξονικής αγριότητας (και άγνοιας) και της κοσμοπολίτικης περιέργειας.*

Σήμερα, για πρώτη φορά στην ιστορία, το πάντρεμα αυτών των δύο πολιτισμικών συστατικών διαλύεται. Οι αντιδράσεις ενάντια στην παγκοσμιοποίηση θέλουν να εκδιώξουν, να απαγορεύσουν, να απορρίψουν, να χτίσουν τείχη, να διαγράψουν την πολλαπλότητα και να απομειώσουν την πολυπλοκότητα.

Ο πυρήνας αυτής της διαδικασίας αποσύνθεσης βρίσκεται στο εξής: στην κοινωνική μομφή που περικυκλώνει την εξυπνάδα, την ειρωνεία, τη συνειδητοποίηση και τη φαντασία.

Πάρα πολλά κι όχι αρκετά

Έπειτα διάβασα το βιβλίο (όχι όλο, για όνομα του θεού) που η Μαίρη Τραμπ αφιέρωσε σ' ένα ψυχαναλυτικό πορτραίτο του θείου της. Το *Too Much and Never Enough: How My Family Created the World's Most Dangerous Man* είναι ένα χρήσιμο βιβλίο, γραμμένο με κάποια κατανόηση του ψυχαναλυτικού υποβάθρου της παρούσας καταστροφικής συνθήκης. Η συγγραφέας δεν είναι μόνο μια επαγγελματίας ψυχολόγος αλλά, επίσης, η ανιψιά αυτού του απαίσιου άντρα, ο οποίος είναι επίσης ένας φουκαράς του οποίου η ζωή είναι άθλια, όπως συμβαίνει συχνά με ανθρώπους οι οποίοι είναι αναγκασμένοι να υπερασπίζονται μια αυτοεικόνα βαθιά ψεύτικη.

Σύμφωνα με τη Μαίρη Τραμπ, ο πατέρας του Τραμπ, ο Φρεντ, ήταν ένας υψηλού βαθμού λειτουργικός κοινωνιοπαθής. Αφότου περιέγραψε τη φιλοσοφία που μετέδωσε ο πατέρας στον γιο, η Μαίρη σχολιάζει: «Τα θεμελιώδη πιστεύω του Φρεντ σχετικά με το πώς λειτουργεί ο κόσμος -πως στη ζωή μπορεί να υπάρχει μόνο ένας νικητής κι όλοι οι άλλοι είναι αποτυχημένοι (μια ιδέα που ουσιαστικά αποκλείει την ικανότητα να μοιράζεσαι) και πως η καλοσύνη συνιστά αδυναμία- είναι ξεκάθαρα.»

Έπειτα, η Μαίρη αφηγείται ορισμένα οικογενειακά ανέκδοτα. Αφού του πέταξαν ένα μπολ με λιωμένες πατάτες στο κεφάλι, ο Ντόναλντ Τραμπ αισθάνεται ταπεινωμένος:

> *Όλοι γέλασαν, δεν μπορούσαν να σταματήσουν να γελάνε. Και γελούσαν εις βάρος του Ντόναλντ. Ήταν η πρώτη φορά που ο Ντόναλντ γελοιοποιούνταν από κάποιον που ακόμα και τότε θεωρούσε κατώτερό του. Δεν είχε αντιληφθεί πως η γελοιοποίηση ήταν ένα όπλο που σε μια μάχη θα μπορούσε να βρίσκεται στα χέρια μόνο ενός προσώπου. Το ότι ο Φρέντι, απ' όλους τους ανθρώπους, μπορούσε να τον παρασύρει σ' έναν κόσμο όπου η γελοιοποίηση μπορούσε να συμβεί εις βάρος του το έκανε πολύ χειρότερο. Από τότε και στο εξής, δεν θα επέτρεπε στον εαυτό του να ξανανιώσει αυτό το συναίσθημα. Από τότε και στο εξής, αυτός θα κατείχε αυτό το όπλο, δεν*

θα βρισκόταν ποτέ στην κοφτερή πλευρά του.

Κατά την άποψη της Μαίρη, ο Ντόναλντ έχει ένα διπλό πρόβλημα: είχε υπερβολικά πολλά, αλλά όχι αρκετά. Υπερβολικά μεγάλο εγώ, ένα πικρόχολο εγώ, θρεμμένο από έναν πατέρα ανίκανο να προσφέρει στοργή. Κι όχι αρκετή αγάπη, διότι η μητέρα του ήταν άρρωστη, απούσα και ψυχολογικά εξαρτημένη από τον κοινωνιοπαθή.

Μοιάζει με μια καλή εισαγωγή στην ψυχογένεση του προέδρου των ΗΠΑ. Αλλά, επίσης, υποθέτω, είναι μια καλή εισαγωγή στην ψυχογένεση των Αμερικανών λευκών αντρών και της Αμερικής της ίδιας: στην ψυχογένεση της αμερικανικής αβύσσου.

[1] (ΣτΜ.) Η Δεύτερη Τροπολογία του αμερικανικού Συντάγματος υιοθετήθηκε το 1791 και ρυθμίζει το δικαίωμα της οπλοκατοχής και της συγκρότησης πολιτοφυλακών.

[2] (ΣτΜ) Το φιλοτραμπικό *Zero Hedge* είναι από τα πιο δημοφιλή οικονομικά μπλογκ στις ΗΠΑ.

[3] (ΣτΜ) Κριταρχία (kritarchy) καλείται η εξουσία των δικαστών στο Τανάκ, την εβραϊκή Βίβλο. Χρησιμοποιείται σκωπτικά για να υποδηλώσει ένα δικαστικό κράτος.

[4] (ΣτΜ) Ο όρος blob, εκ του (άμορφη) μάζα, χρησιμοποιήθηκε αρχικά από τον σύμβουλο του Μπαράκ Ομπάμα, Ben Rhodes, για να περιγράψει το, σχετιζόμενο με την εξωτερική πολιτική, βαθύ αμερικανικό κράτος. Έκτοτε χρησιμοποιείται και ευρύτερα για να χαρακτηρίσει το γραφειοκρατικό «κατεστημένο» της Ουάσινγκτον ή των δυνάμεων της παγκοσμιοποίησης.

[5] (ΣτΜ) LARP (live action role-playing game), δηλαδή ένα ζωντανό παιχνίδι ρόλων στο οποίο οι συμμετέχοντες απεικονίζουν φυσικά τους χαρακτήρες τους κι επιδιώκουν την επικράτηση.

[6] (ΣτΜ) MSM (mainstream media), όρος που χρησιμοποιείται ευρέως από τους οπαδούς του Τραμπ.

[7] (ΣτΜ) Πρόκειται για εθνικιστική, ρατσιστική θεωρία συνωμοσίας σύμφωνα με την οποία ο λευκός ευρωπαϊκός πληθυσμός θα αντικατασταθεί από μη-Ευρωπαίους με τη βοήθεια συγκεκριμένων σκοτεινών ελίτ. (Σχετικά) δημοφιλής στη Γαλλία και στις ΗΠΑ.

[8] (ΣτΜ) Αναφέρεται στην υπό διερεύνηση ρωσική εμπλοκή στις αμερικανικές εκλογές του 2016 εις βάρος της Χίλαρι Κλίντον.

[9] (ΣτΜ) Η προσπάθεια του Τραμπ να επηρεάσει τον ηγέτη της Ουκρανίας ώστε (ο τελευταίος) να δημιουργήσει μια αρνητική αφήγηση εις βάρος του υποψηφίου των Δημοκρατικών, Τζο Μπάιντεν.